

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νὰ ταλλάξουν : ἡ Ζαπτις με τὸν Μικρὸν Κατεργάρην, Βοσκοπούλαν τοῦ Παρνασσῶ καὶ Ἀγκάθι. — τὸ Δαιμονάκι με τὸν Μικρὸν Τυμπαριστὴν — ὁ Νάβαρχος τῆς Βαρέλλας με τὴν Αἰγυρίαίαν Ἀθηνᾶν καὶ Ἰωάνναν Μαρκέτην — ὁ Τρικυμιώδης Μάλλας με τὸν Φιλέλληνα Μικρασιάτην καὶ Τρε-χαγροπόπουλον. — ἡ Ἀγαριστὴ με τὴν Θέλλουσαν. Τσοκκίδια τῆς Τερψιθέας, Πηλοισιανὴ Σελήνην, Ἀτυχὴ καὶ Πρίσχε Καλά — τὸ Χιονοσκεπὲς Ὅρος με τὸ Ἀγκάθι καὶ Κάττε Βρέστο — ὁ Ἀτυχὴ με τὸ Παιδί τοῦ Λαοῦ. Κουτιζοῦσαν Θάλασσαν Ἰπποδάμειαν. Μικρὸν Διάβολον καὶ Δούκι-σαν — ἡ Ἑλληνοπούλα με τὸν Πιστὸν Σύμμαχον, Ἐτοιμόρροπον Οἰκίαν, Ἐσμε-νιο Κῆμα, Λευκόπερον Ἀγγελον καὶ Ροδο-στεφανωμένην Ἀγγὴν. — ὁ Χρυσοκόπος Πακωλὸς με τὸν Ἀδεργινόν. Νικόλαον Καρ-δούνην, Ἀνθισμένον Μενεξῆν. Διχμάλοτον Χελιδόνα καὶ Νάβαρχον τῆς Βαρέλλας. — ὁ Κερανοὸς με τὴν Σαμιακὴν Σημιαίαν, Χειμωνιάτικην Λιακάδα καὶ Δ. Δρίβαν — ἡ Ροδοστεφανωμένη Ἀνοικίς με τὴν Δα-τωθριάδον καὶ Ἀφροδισίαν. Ὁ Ἐθνικός Τυμπος με τὸν Ἀδεργινόν. Διχ Πέτρος, Τροφίμου Δοκίμου, Ἀνθισμένον Μενεξῆν καὶ Μενεξ-δένιαν — ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα με τὴν Ἑλληνικὴν Θάλασσαν. Μικρὸν Περηνή-τριαν καὶ Περούα — ἡ Κατοσίδα με τὴν Ὁραϊάν Κέρκυραν. Ἰωάνναν Δόκ. Ἀγροπολιώτατον καὶ Ροδοστεφανωμένην Ἀνοικίαν — ὁ Λάμπρος Παπαγεωργίου με τὸν Βασιλέα τῶν Ἀνθῶν, Μικρὸν Διά-βολον, Βασιλέα τῶν Ὁρέων, Ἀρτίο Μαστέλο καὶ Ἐλίαν Γερούσην — ὁ Ἀριελ με τὴν Ἑλληνικὴν Θάλασσαν — ὁ Ἀργυρόκοπος με τὸν Ἡσίοπον Κην. Ἐρυθρὰν Καμυλίαν, Μαγευμένην Ἀκρογιαλίαν καὶ Ροδοστεφα-νωμένην Ἄσιν. — ἡ Μαγευμένη Ἀκρο-γιαλιά με τὸν Βρετανικὸν Ἄστρα, Πύ-ρον Ναντοῦπαιδα καὶ Μικρὸν Περηνήτριαν — ἡ Χειμωνιάτικη Λιακάδα με τὸν Ἀδερ-γινόν καὶ Δεσποινίδα Ἀἷ Χούγκ Τσάγγ. — ἡ Ἑλληνικὴ Ναναρχίς με τὴν Ὁραϊάν Κέρκυραν Πουήτριαν Σαπῶ, Νυλαίδη καὶ Ἐλένην Πράτσια — τὸ Ἑλληνικὸν Αἶσθημα με τὴν Ἀντιγόνην Ἰατρίδον καὶ Μικρὸν Τυμπαριστὴν — ἡ Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας με τὴν Μικρὴν Περηνήτριαν, Μπόθρον καὶ Κοκκινόσκουφην.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Νίτσαν καὶ Κωνσταντίνον Ἀλεξανδρόπουλον, Εὐάγγελ-λον Γ. Δούκαν, Ἀγαριστὴν καὶ Ἀγροπολι-τῆν Φάρον (τί ὄραία κάρτα !). Ἀερόστατον, Ἀ-σπρην Γάταν (εὐχομαι περαστὶκὰ εἰς τὸν νό-νον σου, καὶ πολλοὺς μπουναμάδες τὴν Πρω-τοχρονιάν.) Βίγλαν (ὠραιοτάτον τὸ σχέδιόν σου· κάποτε θὰ το συμβουλευσω καὶ εἰς τοὺς φίλους μου διὰ τὸ ξεσπάθωμα, καὶ τὸ εἶ-ε ποῦ θὰ χαλῶσῃ ὁ κόσμος !). Χειμωνιάτικην Λιακάδα (περαστὶκὰ : εἰς τὰ τέλεια εἰμποροῦν νὰ λάθουν μέρος εἰς τὴν ἱερωακίαν.) Ἀνακα-τοσοῦραν, Μαγευμένην Ἀκρογιαλίαν, Εὐ-φοριώνα (εὐχαριστῶ πολύ· Ἑλληνικὴν Ναυ-αρχίδα (τί ἐνθουσιώδης ποῦ εἶσαι ! τί κρῖμα νὰ μὴ μου γράψῃς συχνότερα.) Γιαννάκη Κ. Μαυρίκου, Ἀργυρόστον Ἀπόλλωνα (εὐχαρι-στῶ πολύ· ἔλας 5 ἀγγελίας· εὐχαριστῶ πολύ.) Λάμ-προν Π. Παπαγεωργίου, Λευκὸν Ἐλέφαντα (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἐσπεύσας, θλίπω ἐν τῶν πρώτων· εὐγε !). Δέκιον Μην, Νικόλαον Δεκαβάλλαν (βεβαίως) Διχ Πέτερσι (ὄχι· ἔ-καμες λάθος.) Κυματίζουσαν Θάλασσαν (ἡ πρὸς τὴν Ἰριδα ἐπιστολὴ σου ἐστάλη.) Μα-

κρολέλεξαν (σὲ συλλυποῦμαι· διὰ τὸν θάνατον τοῦ σεβαστοῦ σου θεοῦ·) Φίγ Μοῦ-Ἀἷ, Σκα-φιδάκι, Ροδοστεφανωμένην Ἀνοικίαν Φωτο-βόλον Ἀετία, Τελευταίαν Χελιδόνα, Βαρ-διλαμπούμπαν, Ἡμερον Περιστεράν, Ἀδ-εργινόν σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου· ἀμφιβάλλεις ὅτι ἄμ εὐρεθὴ ὁ Ὁθέλλος, θὰ σὲ το ἀναγγέλω;) Ἀρδσον τῆς Τροισιγίας, Γ. Π. Κρομμυδοπούλον (ἀναμένο τὴν περι-γραφήν τῆς σκηπῆς) Τριόπιον Ἀπόλλωνα (ὁ ὑπολογισμὸς σου εἶνε ὁρθὸς· διὰ τοῦτο εἶμαι τόσο βεβαίος ὅτι θὰ ἔχωμεν 2000 νέους συνδρο-μητὰς.) Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας (ἀρ' οὐ φρον-τιζῆς με διὰ τὴν προθυμίαν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐπιτέλους θὰ εὐρῆς;) Θελλαν (δὲν πιστεύω νὰ γράψῃς πάλιν τόσον διὰ τὸ μου γράψῃς !). Μικρὸν Παιριστῆν, Μικρὸν Παιριστῆν (ναί· εἶνε ἠθικὸν καὶ ἐξαιρε-τόν) Φθινοπωρινὴν Νύκτα, Νάβαρχον τῆς Βαρέλλας, Ἀγρο Μάγδον (μπα ! καὶ μή-πω; ἡ ἀνταλλαγὴ δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ με ψευ-διόνυμον;) Τρεχαγροπόπουλον (ἐξου κ' ἐγώ; καθόλου δύσκολον νὰ τὸν ἐπισκεθῶ ὁ Μπόγιος !). Φιλανθον (τὸ ἐνταῦθα Κατάστημα Σιδνεὺ Νόελ πωλεῖ Γραφομηχανὰς ἀπὸ 500-600 φρ.) Πάλ-λουσαν Καρδίαν καὶ Ἰωάνναν Γρέθ (νὰ ἴ-μουν ἀπὸ ἓνα μέρος· νὰ σὰς ἔβλεπα μέσα εἰς τὸν κήπον· τὰ καιρένα τὰ τριαντάφυλλα !). Δεσποι-νίδα Ἀἷ Χούγκ Τσάγγ, Φλοισβον τοῦ Ἐξεί-νου, Τρικέφιλον Ἰόραν (μαχαίρι δικόπο εἶ ; πῶ, πῶ, πῶ !). Γαλαρὸν τοῦ Αἰγίου (τὰ ἔ-λαθα, ἀλλ' ἔκανε γαμματοσῆμου· ὄρελλεις 40 λεπτά;) Γ. Δ. Κάστονον (τότε στείλε ἀγγε-λίαν εἰς ἄλλας πόλεις;) Ζήνωνα τὸν Στωϊκὸν (εὐστεῖλα) Ν. Γ. Ρεβελῆν (εὐστεῖλα) Ρὰς Ἀλοῦλαν (αὐτὰ συμβαίνουν καὶ εἰς Παρι-σίους !). Ἰππότην Μαρτζουράν (ὄχι, τοι-ούτον συνδρομητὴν δὲν ἔχω· ἰδὲ τί γράφω σήμε-ρον διὰ τοὺς Ἀύτας.) Μόσσαν τῆς Ἀστρονο-μίας (δύο ἦσαν διαθέσιμα, τὰ ὅποια εὐστεῖλα πρὸς Σοφὸν Πιττακὸν καὶ Σκηπτρον τοῦ Διός) Χιονοσκεπὲς Ὅρος, Κασσιόπειαν, Χρυσοστεφανὸν Ἀπόλλωνα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὄδας ἐπιστολάς ἔλαβη μετὰ τὴν 8ην Δεκεμβρίου ἠαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 12 Ἰανουαρίου. Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖον μας εἰς φακέλλους, ὃν ἕκαστος περιεχίει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

773. Λεξιγράφος.

Πέντε γράμματ' ἂν συνδέσῃς. Κράτος τι θάποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

776. Στοιχειόγράφος.

Ὅπως εἶμαι ζήτησέ με εἰς τὴν Ἀριθμητικὴν, Κι' ἂν μου κόψῃς τὸ κεφάλι, Ὕτην Ἀρχιτεκτονικὴν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάλλοντος Ρύακος

777. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε τῆ καὶ βάλε Λάμβδα Καὶ ἂν ἄλλαξῃ, σὺ κρίνε· Ἐν δωδέκατον δὲν ἦτο ; Ἐν δωδέκατον δὲν εἶνε ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασοῦ Κοσμου

778. Δημιώδες Αἶνιγμα.

Ἀπὸ πάνω σκαριδάκι, Ἀπὸ κάτω πλαστηράκι, Καὶ ἔτη μέσῃ κοπελιά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλάρμονος

779. Ρόμβος.

Α * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Νὰ συμπληρωθῶν οἱ ἀ-σερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε καθένας καὶ ὀριζοντίως νὰ γίνωσκων-ται αἱ αὐταὶ λέξεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουσιου

780. Ζήτα.

Νάντικασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ γίνω-σκωνται τρεῖς πόλεις ἐπίσης καὶ αἱ σιγμαί, ὥστε μετὰ τῶν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυρῶν, νὰ ποτελέσων ὀριζοντίως τρεῖς ποταμοὺς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Π Ἀρίθα

781-783. Κεκομμένα ὀνόματα ὁρέων

1-2. Τὸ Σίδβχτον καὶ ἡ Τρίτη εἶνε ἡμέραι τῆς ἐβδομάδος.
 3. Ὁ Χοίρος εἶνε τὸ πλέον ἀκάθαρτον ζῶον.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰαθίου Ρόβου

784-785. Ἀστεία Παραοράματα.

1. Ὁ ποὺς εἶνε οὖρον χρῆσιμον.
 2. Ἡ αὐαία ψάλλει καὶ καλποφορεῖ εἰς ὄλην τὴν Ἑλλάδα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλίππου

786-787. Λογοπαίγνια.

1. Ἄν κρίνη τις ἐκ τῶν ψευδωνύμων των, ποῖα εἶνε ἡ νεωτέρα καὶ ποῖα ἡ γερνότερα ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως ;
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασοῦ Κοσμου

788-792. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς οἰουδιόποτε γράμματος ἐ-κάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάν-τοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζων ἄλλας τὸσας λέξεις : γαῖρος, κράτος, ἄλλα, Σάρα, ὄγκος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰθινίας Ἀθηνᾶς

793. Φωνηεντόλιπτον.

6λ-ρσν-πσ-μ-στ-μνν
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αρχιερατήου Μικτιάδου

794. Ἑλληνοδύμφωνον.

ε-αση-εε.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλάρμονος

795. Γοῖφος.

Ὁ ὦχ !
 εἰς Ἰσπανίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάλσταρ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 8 Ὀβρίου εἶ

579. Ἄλυσις ("Ἄλυσ, εἰς). — **580.** — Ἄλ-σωπος Ἄσωπος. — **581.** Ὅρος, βρος. — **582.** Το καντάρι.
583. Α Θ Η Ν Α 584 Θ Ψ Ο
 Ρ Ε Η Ι Φ
 Τ Β Α Τ Ο Σ Α Τ Ι
 Ο Υ Ο Υ Ρ Υ Τ Ο Σ
 Σ Υ Ρ Ο Σ Κ Α
 Ω Ο Κ
 Ν Ε Ρ Ω Ν Ο
 Σ

585-586. 1. Δέα (ΔΕΑ). 2. Ἄρατος (Α-ΡΑ ΤΟΣοι). 3. Λούσιος (ΠΛΟΥΣΙΟΣ). — **588.** Ἐκτάβαν. Πύδνα, Τύρος, Ποτίδαια, Ἐλάτεια, Μυκῆναι. — **589-591.** 1. Ὁ Πύρος ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. 2. Ὁ Κύρος ἦτο βασιλεὺς τῶν Περσῶν. 3. Ὁ Κῦρος εἶνε ζῶον πιστόν. — **592.** Ὁ Εὐρώτας (εὐ ρωτάς). — **593.** ΤΕΝΕΔΟΣ (1. Θεμιστοκλῆς. 2. μὲν. 3. ΤῆΝος. 4. Ἀγαθῶνων. 5. σαράνη. 6. Σωρροσύνη, μίτος). — **594.** Ἄρκτου παρού-σης ἔχνη μὴ ζῆται. — **595.** Μηδῆνα πρὸ τοῦ τέ-λους μακράς. — **596.** Ἡ Κῶς εἶνε νῆσος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
 Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὅδος Αἰδίου, 117, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτισσῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 καὶ 26 Δεκεμβρίου 1898 Ἔτος 20^{ον}.— Ἀριθ. 53—54

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
 Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας (Συνέχεια) καὶ τέλος ἴδε σελ. 409)

Καὶ ἰδοῦ, τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ, καὶ οἱ σύντροφοί του τὸν ἀκολουθοῦμεν ἐπὶ ἐδά-φοις ἐσπαρμένους διὰ χαλκῶν μελανῶν, τεμαχίων λάβας, ἠφαιστειογενῶν λει-ψάνων καὶ συντριμμάτων παντὸς εἶδους.
 Καὶ τὸ τέρας ἐμεγεθύνετο ἐφ' ὅσον ἐπλησιάζαμεν, χωρὶς οὐδὲν νὰ χάνῃ ἐκ τῆς μυθολογικῆς μορφῆς του. Ἀδύνα-τον νὰ παραστήσω τὴν ἐντύ-πωσιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμην, ἀπομεινωμένον ὡς ἦτο ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπεράντου ἐκεί-νης πεδιάδος. Ὑπάρχουν ἐν-τυπώσεις, τὰς ὁποίας οὔτε ἡ γραφὴ οὔτε ἡ γλῶσσα εἴμ-ποροῦν νὰ μεταδώσουν. Ἴσως ἦτο παραίσθησις· ἀλλὰ μᾶς ἐφαίνετο ὅτι ἐφερόμεθα πρὸς τὴν Σφίγγα ἀκουσίως, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς μαγνητι-κῆς τῆς ἐλξεως. . .

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν βᾶσιν τῆς, εὐρομεν τὰ διάφο-ρα σιδηρὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁ-ποῖα εἶχεν ἐλκύσει. Ὅπλα, ἐργαλεῖα, ἡ ἀγκυρα τοῦ Πα-ρακλήτου, ἦσαν προσκε-κολλημένα ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς. Εἶδομεν ἐπίσης καὶ τὰ προσερχόμενα ἐκ τῆς λέμβου τοῦ Ἀλβέρτου, καθὼς καὶ τὰ καρφία, τὰς σφήνας, τοὺς σκαλμούς, τὰ σιδηρὰ ἐπιστρώ-ματα τοῦ σκάφους καὶ τοὺς στροφεῖς τοῦ πηδαλίου. Οὐδε-μία λοιπὸν ἐχώρει ἀμφιβολία περὶ τῆς αἰτίας, ἡ ὁποία ἐπρο-ξένησε τὴν καταστροφὴν τῆς λέμβου, τῆς φερούσης τὸν Χῆρνε καὶ τοὺς συντρόφους του. Ἀποτόμως ἐξαρθρωθεῖσα, στερηθεῖσα παντὸς σιδηροῦ συνδέσμου, ἐσύρθη με ὀρμὴν καὶ συνετρίβη ἐπάνω εἰς τοὺς

βράχους. Σκληρὰ ἡ τιμωρία, ἀλλὰ δικαία! Μᾶς ἦτο ἀδύνατον νὰ ναναλάβωμεν τὰ ἀντικείμενα τὰ ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ βρά-χου πιστόλια, τυφέκια καὶ ἐργαλεῖα εἰλ-κύνοντο ὑπὸ τοῦ μαγνήτου τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε ἐχρειάζετο ὑπεράνθρωπος δύναμις διὰ τῆς ἀνταρктиκῆς θαλάσσης. Ὁ Χῆρνε καὶ οἱ συνένοχοί του κατὰ πρῶ-τον, ὁ πλοίαρχος Λαν Γκὺ καὶ οἱ σύν-τροφοί του κατόπι, ἤμεθα οἱ πρώτοι οἱ ὁποῖοι ἐπατοῦμεν τὸν πόδα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς πολιτικῆς ἠπείρου. Πλοῖον, τὸ ὁποῖον θὰ προσήγγιζε τὸν γιγαντιαῖον ἐκεῖνον μαγνήτην, θὰ κατεστρέφετο τε-λειῶς, καὶ ἡ γολέττα μας θὰ ἐλάμβαν-ε τὴν τύχην τῆς λέμβου τῆς, ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἔμενε τώρα εἰμὴ ἀμορφος σωρὸς συντριμ-μάτων.

« Συχνὰ ἐπεφάνετο τὸ πολιτικὸν σέλας, τὸ θαυμάσιον τοῦτο μετέωρον. . . (Σελ. 413, στήλ. γ')

Ἐν τούτοις ὁ Τζέμ. Βέστ παρετήρησεν, ὅτι δὲν ἦτο φρό-νιμον νὰ παρατείνωμεν ἀκό-μη τὴν διαμονὴν μας εἰς τὴν Γῆν τῆς Σφίγγας, — διότι τοιοῦτον ὄνομα ἐδώσα-μεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς πολιτικῆς ἠπείρου. — Δὲν εἴ-χομεν πολὺν καιρὸν εἰς τὴν διαθέσιν μας, καὶ ὀλίγων ἡμε-ρῶν καθυστέρησις θὰ μας ἠ-νάγκαζε νὰ διαχειμασώμεν πρὸ τοῦ παγοφράγματος.
 Εἶχε δοθῆ λοιπὸν ἡ δια-ταγὴ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν ἀκτὴν, ὅταν ἡ φωνὴ τοῦ μιγάδος ἀντήχησε καὶ πάλιν, καὶ αἱ τρεῖς αὐταὶ λέξεις, ἡ μᾶλλον αἱ τρεῖς αὐταὶ κραυ-γαὶ ἐξῆλθον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Διρκ Πέτερς :
 — Ἐδῶ ! . . Ἐδῶ ! . .
 Ἐδῶ ! . .
 Ἐτρέξαμεν καὶ διελθόν-τες τὴν καμπὴν, τὴν ὁποίαν ἐσηματίεζεν ὁ δεξιὸς ποὺς τοῦ τέρατος, εἶδομεν τὸν Διρκ Πέτερς γονυπετῆ, με τὰς χεῖρας τεταμένας πρὸς ἓν πτώμα ἢ μᾶλλον σκελετόν, ἐνδεδυμένον διὰ δέρματος, τὸ ὁποῖον τὸ φύχος τῆς χώρας

εκείνης είχε διατηρήσει ανέπαρον. Η κεφαλή του έκλινε προς τὸ στήθος· μία λευκή γενειάς, μακρά, έφθανε μέχρι τῆς σφύρας του· και οί δονυχες τῶν ποδῶν του, καθῶς και τῶν χειρῶν, ἦσαν μακροί ὡς ὄρνέου ἀρπακτικού.

Πῶς τὸ πτώμα εκείνο εὐρίσκειτο κρεμασμένο, κολλημένο εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ βράχου, δύο ὀργυϊὰς ὑψηλότερον τοῦ ἐδάφους;

Εἶδομεν τότε ἐν τυφέλιον, ἀνηρτημένο ἀπὸ τοῦ ὄμου τοῦ διὰ δερμακτινοῦ ἰμάντος, ὁ σωλὴν τοῦ ὁποίου ἦτο συνεστραμμένος και καταφαγωμένος σχεδὸν ἀπὸ τὴν σκιωρίαν. Καὶ ἐξηγήσαμεν τὸ μυστήριον.

— Ὁ Πύμ! . . . ὁ καίμενος μου ὁ Πύμ! . . .» ἐπανελάμβανεν ὁ Δίρκ Πέτερς διὰ φωνῆς σπαραξικαρδίου.

Κατόπιν ἐδοκίμασε νὰ σηκωθῆ, διὰ νὰ πλησιάσῃ και νὰσπασθῆ τὸ λείψανον τοῦ προσφίλου τοῦ Πύμ.

Ἄλλὰ τὰ γόνατά του ἐκάμθησαν. . . εἰς λυγμὸς τοῦ ἐξέσχισε τὸν καιμὸν. . . εἰς σπασμὸς τοῦ διέρρηξε τὴν καρδίαν. . . και ἀνετράπη. . . και κατέπεσε νεκρός!

Οὕτω λοιπὸν, ἀφότου ἐχωρίσθησαν, ἡ λέμβος εἶχε παρασύρῃ τὸν Ἀρθούρον Πύμ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ Ἀνταρκτικοῦ. . . Ὅπως και ἡμεῖς, ἀφ' οὗ διήλθε τὸν νότιον πόλον, ἐπέπεσαν εἰς τὴν σφαῖραν τῆς μαγνητικῆς ἐλξέως τοῦ τέρατος. Καὶ ἐκεῖ, ἐνῶ ἡ λέμβος του ἀπήρχετο, ἀκολούθησα τὸ πρὸς βορρᾶν διευθυνόμενον ρεῦμα, ἐκεῖνος, καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ μαγνητικοῦ ρευστοῦ, πρὶν προφθάσῃ ν' ἀπαλλαγθῆ τοῦ ὄλεθρου ὄπλου, τὸ ὁποῖον ἔφερον ἀνηρτημένο ἀπὸ τοῦ ὄμου, εἰλκύσθη ὀρμητικῶς και ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ βράχου.

Καὶ ἤδη ὁ μιγάς, ὁ πιστὸς και ἀφωσιωμένος σύντροφος, ἀναπαύεται εἰς τὴν Γῆν τῆς Σφιγγός, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἀρθούρου Γόρδωνος Πύμ, τοῦ ἥρωος, τοῦ ὁποίου τὰς παραδόξους περιπετείας διηγῆθη ὁ Ἐγδαρ Πόε. ὁ μέγας Ἀμερικανὸς ποιητής, χωρὶς ποτε νὰ μάθῃ τὸ οἰκτρὸν και ἀκόμη παραδοξότερον τέλος του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ Ι

Τὴν ἰδίαν ἐκσινὴν ἡμέραν, τὸ ἀπόγευμα, ὁ Παράκητος ἀπέπλεεν ἐκ τῆς Γῆς τῆς Σφιγγός. Εἶχαμεν νὰ διατρέξωμεν ἀκόμη τετρακόσια μίλλια περίπου μέχρι τοῦ νοτίου πολιτικοῦ κύκλου. Ἄλλὰ φθάνοντες εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, θὰ εἶχαμεν τὴν εὐτυχίαν νὰ συναντήσωμεν καμμίαν φαλαινοθηρίδα, παρατείνουσαν τὴν διαμονήν της μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς ἀλιευτικῆς περιόδου, ἢ κανὲν πλοῖον, ἐκ τῶν ταξι-

δεύοντων χάριν ἐξερρευήσεων εἰς τὰς πολιτικὰς θαλάσσας;

Ἡ τελευταία αὕτη ὑπόθεσις και ἐλπίς δὲν ἦτο ὅλως ἀβάσιμος. Ὡς ἐνθυμείσθε, ὅταν ἡ γολέττα μας εὐρίσκειτο ἀκόμη εἰς τὴν Φλακλάνδην, ἐγένετο λόγος περὶ τινος ἐξερρευητικῆς ἀποστολῆς ὑπὸ τὸν Κάρολον Οὐίλκην, ὑποπλοίαρχον τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ναυτικοῦ. Ὁ στόλος του, ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων πλοίων, εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς Γῆς τοῦ Πυρὸς κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1839, μὲ ἀφθότους προμηθειάς, διὰ μακρὸν ταξίδιον ἀπὸ τὰς νοτίας πολιτικὰς θαλάσσας. Τὶ συνέβη ἔκτοτε τὸ ἠγνοοῦμεν. Ἄλλ' ἂν ὁ Οὐίλκην, ἀφ' οὗ ἐπλευσεν εἰς τὰ δυτικὰ μέρη, εἶχε σκεφθῆ νὰ προχωρήσῃ και πρὸς τὰ ἀνατολικά, διὰ νὰ εὕρῃ διόδον, διόλου ἀπίθνον νὰ συνήντα τὸν Παράκητον κανὲν ἐκ τῶν πλοίων τοῦ ἐξερρευητικοῦ τούτου στόλου.

Ὅπως δὴποτε, τὸ δυσκολότερον ἦτο νὰ φθάσωμεν πρὸ τοῦ πολιτικοῦ χειμῶνος, νὰ ἐπωφεληθῶμεν τῆς ἀπαγωγῆς ἐπὶ θαλάσσης, ἢ ὁποῖα θὰ ἐπήγγυτο μετ' ὀλίγων και θὰ καθίστα ἀδύνατον τὸν πλοῦν.

Ὁ θάνατος τοῦ Δίρκ Πέτερς εἶχε καταδιβάσῃ εἰς 12 τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπιβιτῶν τοῦ Παράκητου. Ἰδοὺ τί ἀπέμεινεν ἐκ τοῦ διπλοῦ πληρώματος τῶν δύο γολετῶν, τῆς πρώτης ἀριθμοῦσες τριάκοντα ὀκτὼ ἄνδρας, τῆς δὲ δευτέρας τριάκοντα δύο, — ἐν ὄλῳ ἐβδομήκοντα! Ἄλλ' ἄς μὴ λησμονήσωμεν ὅτι τὸ ταξίδιον τοῦ Ἀλβέρτου εἶχε γίνῃ ἐκ φιλανθρωπικοῦ καθήκοντος, και ὅτι τέσσαρες ἐκ τῶν ναυαγῶν τῆς Ἰάνας ὄφειλον εἰς αὐτὸ τὴν σωτηρίαν των.

Καὶ τώρα ἄς σπεύσωμεν νὰ τελειώσωμεν. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκταθῶμεν πολὺ εἰς τὴν διήγησιν τοῦ ταξιδίου τῆς ἐπιστροφῆς, τὸ ὁποῖον ἠνύνησεν ἡ εὐστάθεια τῶν ρευμάτων και τῶν ἀνέμων. Ἄλλως τε, αἱ σημειώσεις, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουν πρὸς σύνθεσιν τῆς παρουσίης διηγῆσεως, οὔτε εἰς φιάλην ἐνεκλείσθησαν, ριφθεῖσαν εἰς τὴν θάλασσαν, οὔτε ἀνευρέθησαν κατὰ τύχην εἰς τὰς χώρας τοῦ ἀνταρκτικοῦ. Τὰς ἔφερα ἐγὼ ὁ ἴδιος, και μολονότι τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ ταξιδίου μας δὲν ἦτο ἀπηλλαγμένο μεγάλων κόπων, δυσχερειῶν και κινδύνων, — ἀνησυχίας προπάντων, — οὐχ' ἦττον ὁμοῦς ὡς λύσιν ἔσχε τὴν σωτηρίαν μας.

Καὶ πρῶτον, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μας ἐκ τῆς Γῆς τῆς Σφιγγός, ὁ ἥλιος ἔδυσεν ἐπιτέλους ὀπισθεν τοῦ δυτικοῦ ὀρίζοντος, και δὲν ἔμελλε νὰ αναφανῆ καθ' ὄλον τὸν χειμῶνα. Ἐν τῷ μέσῳ λοιπὸν τοῦ ἡμιφωτος τῆς πολιτικῆς νυκτὸς ὁ Παρά-

κητος ἐξηκολούθησε τὸν μονότονον αὐτοῦ πλοῦν. Εἶνε ἀληθές ὅτι συχνὰ ἐπεφάνετο τὸ πολικὸν σέλας, — τὸ θυμάσιον τοῦτο μετέωρον, τὸ ὁποῖον ὁ Κοῦκ και ὁ Φόρστερ παρετήρησαν κατὰ πρώτην φοράν τῷ 1773. Ὅποιαν μεγαλοπρέπειαν και λαμπρότητα ἐνέχει τὸ φωτεινὸν ἐκεῖνο τόξον, μὲ τὰς ἀκτῖνας του τὰς ἰδιοτρόπους, ἄλλου μεγάλας και ἄλλου μικράς, μὲ τὴν θαυμασίαν λάμψιν τῶν πυρίνων του πέπλων, ἢ ὁποῖα ἐντείνεται και αἶφνης πάλιν ἐλαττοῦται, μὲ τὴν ἀπειρον ποικιλίαν τῶν χρωμάτων, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν πτυχοῦμενοι και συστρεφόμενοι οἱ κροσσοί του, οἱ ποικιλοτρόπως χρωματισμένοι ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ ἐρυθροῦ μέχρι τοῦ σμαραγδάδου πρασίνου!

Ναί! ἀλλὰ ποῦ ὁ ἥλιος, ποῦ ὁ ἀπαράμιλλος και ἀναπληρωτος οὗτος ἀστὴρ, ὁ ὁποῖος καθ' ὄλους τοὺς μῆνας τοῦ ἀνταρκτικοῦ θέρους, εἶχε φωτίσῃ ἀδιακόπως τοὺς ὀρίζοντάς μας! Καὶ ἡ μακρὰ αὕτη νύξ τῶν πόλων ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου μίαν ἠθικὴν και φυσικὴν ἐπίδρασιν, τὴν ὁποῖαν κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ, προξενεὶ μίαν ἐντύπωσιν ἀπερίγραπτον, ἐν αἰσθητικῷ τρόμῳ, ἀποθαρρύνσεως, μελαγχολίας.

Ἐκ τῶν ἐπιβιτῶν τοῦ Παράκητου, μόνον ὁ ναύκληρος και ὁ Ἐνδικόττος εἶχον διατηρήσῃ ἀναλλοίωτον τὴν εὐθυμίαν των, μὴ ἐπηρεαζομένην ποσῶς ἀπὸ τὰς στενοχωρίας και τοὺς κινδύνους τοῦ ταξιδίου. Δύναμαι νὰ ἐξαιρέσω ἐπίσης και τὸν ἀπαθῆ Τζέμ Βέστ, ἔτοιμον νὰντιμετωπίσῃ οἰανδήποτε δυσχέρειαν, ὡς ἄνθρωπος εὐρισκόμενος διαρκῶς ἐν ἀμύνη. Ὡς πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Γκῦ, ἡ εὐτυχία τῆς συναντήσεως των ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε τοὺς ἔκαμνε συχνὰ νὰ λησμονοῦν τοὺς κινδύνους τοῦ μέλλοντος.

Τῇ ἀληθείᾳ δὲν ἔχω λόγους νὰ ἐγκωμιάσω τὸν καλὸν και ἀξιὸν αὐτὸν Οὐρλιγκερλὴν! Ἐλάμβανε κανεὶς θάρρος μόνον ποῦ τον ἤκουε ἐπαναλαμβάνοντα μὲ τὸ ὕφος του ἐκεῖνο τὸ πλήρες πεποιθῆσεως:

«Ὅθι φθάσωμεν μὲ τὸ καλὸ, φίλοι μου, θὰ φθάσωμεν και θὰ σωθῶμεν, ἐννοία σας! . . . Ἄν ἐξετάσετε καλά, θὰ ἰδῆτε ὅτι εἰς ὄλον μας τὸ ταξίδι, ἢ καλοτυχίαις ἦσαν πολὺ περισσότερες ἀπὸ τὰς κακοτυχίας. Ἀλήθεια, θὰ πῆτε τὸ ξεύρω. . . ἐχάσαμε τὴ γολέττα μας. . . Δυστυχισμένη Ἀλβρανε, ποῦ ἐσηκώθησεν πρῶτα ἔτι μεσουράνια σὰν μπαλόνη, και ὕστερα ἐκατρακύλισε ἐπὶ θάλασσαν σὰν ὀγκοπάγος! . . . Ἄλλὰ μήπως ὁ ὀγκοπάγος δὲν μας ἐβγαλε σὲ στερεὰ; και ὕστερα ἡ τσαλακίη βάρκα δὲν μας ἔφερε τὸν πλοίαρχον Λάν Γκῦ και τοὺς τρεῖς συντρόφους του; . . . Νὰ εἰσθε βέβαιοι, πῶς αὐτὸ τὸ ρεῦμα

καὶ αὐτὸς ὁ ἀέρας ποῦ μας ἔφεραν ἔως ἐδῶ θὰ μας πάγουν και πάρα πέρα! Μὲ τόσα αὐτοῦ δὲν χάνει κανεὶς τὸ παιχνίδι! Ἐνα πρᾶγμα μονάχα μὲ λυπεῖ, ποῦ θὰ γυρίσωμε ἐπὶ τὴν πατρίδα ἀπὸ τῆς Νέας Ζηλανδίας, και δὲν θὰ γυροβολήσωμε ἐπὶ τὴν Κεργαλάνη, ἐπὶ τὴν λιμένα τοῦ Κρίστμας-Ἀρθουρ, μπροστὰ ἐπὶ τὸ Ξενοδοχεῖο τοῦ φίλου μου Ἀτκινς!»

Μεγάλη ἀπογοήτευσίς τῶντι διὰ τὸν φίλον τοῦ ἀγαθοῦ Ἀτκινς ἄλλὰ κατὰ βάθος και ποῖος δὲν τὴν συνεμερίζετο; . . .

Ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας διετηρήσαμεν τὴν διεύθυνσίν μας ἀνευ παρεκλίσεως οὔτε πρὸς δυσμὰς οὔτε πρὸς ἀνατολάς, και μόνον τὴν 21 Μαρτίου, ὁ Παράκητος ἔχασεν ἀπὸ τ' ἀριστερᾶ τὴν θέαν τῆς Χώρας Ἀλδράνου.

Ἐξακολουθῶ νὰ δίδω τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὴν χώραν, τῆς ὁποίας ἡ ἀκτὴ ἐξετείνετο συνεχῆς μέχρι τοῦ πλάτους, ὅπου εὐρισκόμεθα τώρα, και συνεπῶς οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἀπετέλει μίαν τῶν μεγάλων ἡπειρῶν τοῦ Ἀνταρκτικοῦ. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ὁ Παράκητος ἔπαυσε νὰ τὴν παραπλή, διότι τὸ ρεῦμα τὸν ὄθει πρὸς βορρᾶν, ἐνῶ ἡ ἀκτὴ τῆς Χώρας Ἀλδράνου ἐμακρύνετο, στρεφόμενη πρὸς τὰ βορειοανατολικά.

Τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς πολιτικῆς θαλάσσης ἦτο ἀκόμη ἀπαγός· οὐχ' ἦττον ὁμοῦς τὰ ὕδατά της παρέσυρον ὀλόκληρον στόλον πλωτῶν ὀγκοπάγων. Ἐκ τούτου ἡ δυσχέρεια και ὁ διαρκὴς κίνδυνος τοῦ ταξιδίου μας ἐν τῷ ἡμίφωτι τῆς πολιτικῆς νυκτὸς, ὅταν ἔπρεπε νὰ ἐκτελῶμεν δυσκόλους χειρισμοὺς πρὸς εὐρεσιν διόδου μετὰ τῶν πελωρίων πάγων, ἢ πρὸς ἀποφυγὴν συγκρούσεως και ἐνοσηνωσεως ἤτις ἠδύνατο νὰ συντριφῆ τὸ πλοιάριόν μας, ὅπως συντρίβεται κόκκος σίτου ἐν τῷ μέσῳ μύλων τῶν . . .

Καὶ μία ἄλλη δυσχέρεια. Δὲν ἠδυνάμεθα πλέον νὰ γνωρίζωμεν τὴν θέσιν μας οὔτε εἰς πλάτος οὔτε εἰς μήκος. Ἦλιος δὲν ὑπῆρχε πλέον και ἐπειδὴ ὁ ὑπολογισμὸς ἐκ τῆς θέσεως τῶν ἀστέρων εἶνε πολὺ ἀποκλινὸς, ὁ πλοίαρχος Λάν Γκῦ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κάμνῃ τὴν συνήθη καταμέτρησιν. Ἐνεκα τούτου ὁ Παράκητος ἠκολούθει τυφλῶς τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖον μᾶς διεύθυνεν ὀλον ἐπὶ πρὸς βορρᾶν, ὡς ἐμαρτύρει ἡ ναυτικὴ πυξίς. Ὅπως δὴποτε, λαβόντες ὑπ' ὄψει τὸν μέσον ὄρον τῆς ταχύτητός του, ἠδυνήθημεν νὰ ὑπολογίσωμεν, ὅτι τὴν 27 Μαρτίου ὁ Παράκητος εὐρίσκειτο μετὰ τῷ ἐξηκοστῷ ὀγδόου και τοῦ ἐξηκοστοῦ ἐνάτου παραλλήλου, τουτέστι περὶ τὰ ἐβδομήκοντα μίλλια μακρὰν τοῦ πολιτικοῦ κύκλου.

Ὡ, ἂν κατὰ τὸ κινδυνῶδες τοῦτο ταξίδιον οὐδὲν πρόσκομμα ἐπαρουσιάζετο,

ἂν ἦτο ἐξησφαλισμένος ὁ πλοῦς διὰ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῆς πολιτικῆς θαλάσσης πρὸς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, ὁ Παράκητος ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἔσχατον ἄκρον τῶν ἀνταρκτικῶν θαλασσῶν. Ἄλλὰ μετὰ μίαν ἑκατοντάδα μιλίων ἀκόμη, μᾶς ἐπερίμενε τὸ μέγα ἐκεῖνο παγόφραγμα, και ἐάν δὲν εὐρίσκαμεν καμμίαν διόδον ἀνοικτὴν, θὰ ἤμεθα ἠναγκασμένοι νὰ τὴν περιπλεύσωμεν, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ ἀνατολικὸν εἶτε εἰς τὸ δυτικὸν αὐτοῦ ἄκρον. Εἶνε ἀληθές ὅτι ἂν ἀπαξ κατωρθώναμεν νὰ διέλθωμεν . . .

Ἐ, και ἂν ἀπαξ κατωρθώναμεν νὰ διέλθωμεν; Ὅθι εὐρισκόμεθα πάλιν ἐπὶ μικροῦ και εὐθράστου πλοιαρίου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φοβεροῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, κατὰ τὴν φοβερότερην ἐποχὴν τοῦ ἔτους, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν δεινῶν τρικυμιῶν, εἰς τὰς ὁποίας οὔτε τὰ μεγάλα πλοῖα δὲν ἀντέχουν!

Ὅχι, δὲν ἠθέλωμεν ἂν νὰ το συλλογίζωμεθα. . . Ὁ Θεὸς θὰ ἤρχετο πρὸς βοήθειάν μας. . . θὰ ἐσωζόμεθα. . . Ὅθι μᾶς παρελάμβανε κανὲν πλοῖον και θὰ μᾶς ἐσωζεν. . . Αὐτὸ ἐθεοβίωνεν ὁ ναύκληρος. . . και δὲν ἦτο κακὸν νὰ κολυμῶμεν τὸν ναύκληρον! . . .

Ἐν τούτοις ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης ἤρχισε νὰ παγώνῃ και πολλάκις ἠναγκάσθημεν νὰ σπᾶσωμεν στρώματα πάγου διὰ νὰνοῖξωμεν διόδον. Μόλις τέσσαρας βαθμοὺς ἐσημείονε τώρα τὸ θερμόμετρον. (Κελσ. 15° 56 ὑπὸ τὸ μηδέν.) Κοι ὑπεφέραμεν πολὺ ἐκ τοῦ ψύγους και ἐκ τοῦ ἀνέμου, ἐντὸς τοῦ σκάφους ἐκεῖνου τοῦ ἀστεγίου, μολονότι ἤμεθα ἐφωδιασμένοι μὲ βερέα σκεπάσματα. Εὐτυχῶς εἶχαμεν τροφίμα διὰ μερικὰς ἐβδομάδας ἀκόμη, — παστὰ κρέατα, και δύο βαρέλια ρακῆς. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ γλυκὺ ὕδωρ ἐπρομηθευόμεθα ὅσον ἠθέλωμεν τήκοντες πάγον.

Μετὰ ἕξ ἡμέρας, ἦτοι τὴν 2 Ἀπριλίου, ἐθεάθη τὸ παγόφραγμα, διαγραφόμενον μακρὰν, εἰς ὕψος ἑπτακοσίων μέτρων ὀκτακοσίων ποδῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Τὰ ἄκρα του ὁμοῦς δὲν ἐφαίνοντο οὔτε πρὸς δυσμὰς οὔτε πρὸς ἀνατολάς και ἂν ἡ λέμβος μας δὲν ἦθελεν εὕρῃ καμμίαν διόδον ἀνοικτὴν, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ διαπεράσωμεν.

Κατ' εὐτυχίαν τοιαύτη διόδος εὐρέθη, και τὴν ἠκολούθησαμεν ἐν μέσῳ ἀπειρῶν κινδύνων: Χάρις εἰς τὸν ζῆλον, τὸ θάρρος και τὴν ἰκανότητα τῶν ἀνδρῶν μας και τῶν ἀρχηγῶν των, ἠδυνάμεθα νὰ υπερκάμψωμεν ὅλας τὰς δυσχερείαις, τὰς ὁποίας ἐπαρουσίαζεν ὁ διὰ τοῦ ἀνωμάλου ἐκεῖνου πόρου πλοῦς, ἐν μέσῳ τῶν πάγων. Ναί, εἰς τοὺς δύο πλοίαρχους Λάν και Οὐίλλιαμ Γκῦ, εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον Τζέμ Βέστ και εἰς

τὸν ναύκληρον, ὀφείλομεν αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην!

Καὶ ἐπὶ τέλους εὐρέθημεν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ νοτίου Εἰρηνικοῦ. Ἄλλὰ κατὰ τὸν μακρὸν και ἐπίπονον διάπλου, ἡ λέμβος μας ὑπέστη ἀρκετὰς ζημίας. Τὸ πᾶκτωμα της (καλαφάτισμα) εἶχεν ἀποτριβῆ, οἱ δεσμοὶ της εἶχον χαλαρωθῆ, και ἀπὸ πολλὰ μέρη διέρρεεν (ἐκκαμνε νερά), ὥστε διαρκῶς ἤμεθα ἠναγκασμένοι νὰ τὴν ἀδειάζωμεν. Ἐν τούτοις ὁ ἀνεμος ἔπνεεν ἥρεμος, ἡ θάλασσα ἦτο περισσύτερον γαληνιαία ἀφ' ὅσον ἠδυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν, και ὁ ἐκ τοῦ πλοῦ κίνδυνος δὲν ἦτο ὁ μεγαλύτερος ἐξ ὅσων μᾶς ἠπειλοῦν! . . .

Ὅχι! τὸ κακὸν ἦτο ὅτι κανὲν πλοῖον, καμμία φαλαινοθηρίς δὲν ἐφαίνετο εἰς τὸ πέλαγος ἐκεῖνο. Ἦδη ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Ἀπριλίου οἱ ἀλιεῖς εἶχον ἐπιστρέψῃ. . . Ἐφθάσαμεν ἀργά, πολὺ ἀργά. . . Καθὼς δ' ἐμάθομεν κατόπιν, ἔπρεπε νὰ εὐρεθῶμεν ἐκεῖ πρὸ δύο μηνῶν τοῦλάχιστον, διὰ νὰ συναντήσωμεν τὰ πλοῖα τῆς Ἀμερικανικῆς ἀποστολῆς. Τῶντι, τὴν 21 Φεβρουαρίου ὁ ὑποπλοίαρχος Οὐίλκην, ἐπ' ἐνὸς τῶν πλοίων του, ἐξήρουνε τὰς θαλάσσας ἐκεῖνας. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ χειμὸν ἐπλησίαζεν, ἀνέκρουσε πρῶμην και ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Χόβαρτ Τόου τῆς Τασμανίας.

Τὸ αὐτὸ ἔτος, ἄλλη ἀποστολὴ ὑπὸ τὸν γάλλον πλοίαρχον Δυμὸν Δυρβίλ, ἀνεκάλυψε τὴν 21 Ἰανουαρίου τὴν Ἀδελίαν και κατόπιν, τὴν 29 Ἰανουαρίου, τὴν Κλαρίαν. Καὶ μετὰ τὰς σπουδαίας ταύτας ἀνακαλύψεις, τὰ πλοῖα τῆς γαλλικῆς ἀποστολῆς ἀφήκαν τὸν ἀνταρκτικὸν Ὠκεανὸν και ἐπλευσαν ἐκεῖνα πρὸς τὸ Χόβαρτ Τόου.

Οὐδὲν λοιπὸν ἐκ τῶν πλοίων τούτων εὐρίσκειτο πλέον εἰς τὰς θαλάσσας ἐκεῖνας. Ὅθεν ὅταν ὁ Παράκητος ὁ μικρὸς ὡς φλοῖος καρού, εὐρέθη ἐν τῇ ἀπεράντῳ ἐρημίᾳ τοῦ Ὠκεανοῦ, πέραν τοῦ Παγοφράγματος, ἠρχίσασμεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ σωτηρία μας ἦτο πλέον ἀδύνατος!

Χίλια πεντακόσια μίλλια μᾶς ἐχώριζον τότε ἀπὸ τὴν πλησιέστεραν γῆν, και ὁ χειμὸν εἶχεν ἀρχίσῃ πρὸ ἐνὸς ἡδὴ μηνός! . . .

Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ αἰσιδόξος Οὐρλιγκερλὴς ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ἡ τελευταία καλοτυχία, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβασίζετο μὲ τόσον πεποίθησιν, ἦτο τοῦλάχιστον προβληματικὴ. . . Ἀπελπισία!

Τὴν 6 Ἀπριλίου εὐρέθημεν ὑπὸ τὰς δεινότερας συνθήκας. Τὰ τροφίμα ἐξητλήθησαν ὁ ἀνεμος ἤρχισε νὰ δυναμώνῃ και ἡ λέμβος μας, δεινῶς σαλευομένη, ἐκινδύνευε νὰνατραπῆ. . .

«Πλοῖον!»

Ἡ λέξις αὕτη ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ναυκλήρου, καὶ ἀμέσως διεκρίναμεν ἐν πλοῖον εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων μιλίων πρὸς τὰ βορειανατολικά, ἐν τῷ μέσῳ ὀμίχλης, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ ἐγείρεται.

Ἀμέσως ἐκάμαμεν σημεῖα. Καὶ μας εἶδαν. . . Τὸ πλοῖον ἐστάθη καὶ ἔρριψε τὴν μεγάλην του λέμβον, διὰ νὰ μᾶς παραλάβῃ.

Ἦτο ὁ «Τάσμαν»,

ἀμερικανικὸν τριῖστιον ἐκ Σαρλεστώνης, ἐφ' οὗ ἐτύχομεν θερμῆς καὶ ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς.

Ὁ πλοίαρχος περιποιήθη καὶ περιέθαλψε τοὺς συντρόφους μου, ὡς ἐὰν ἦσαν συμπολίται του.

Ὁ Τάσμαν προήρχετο ἐκ Φαλκλάνδης, ὅπου εἶχε μάθῃ ὅτι πρὸ ἐπτὰ μηνῶν ἡ ἀγγλικὴ γολέττα Ἰάβρανος εἶχεν ἐκπλήυσῃ διὰ τὰς πολιτικὰς θαλάσσας πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ναυαγῶν τῆς Ἰάβρας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ μὲν χειμὼν ἐπροχώρει, ἡ δὲ γολέττα δὲν ἐφαίνετο, ὑπέθεσαν ὅτι εἶχεν ἀπωλεσθῆ ἄταδρος εἰς τὰ ἄξενα ἐκεῖνα πελάγη.

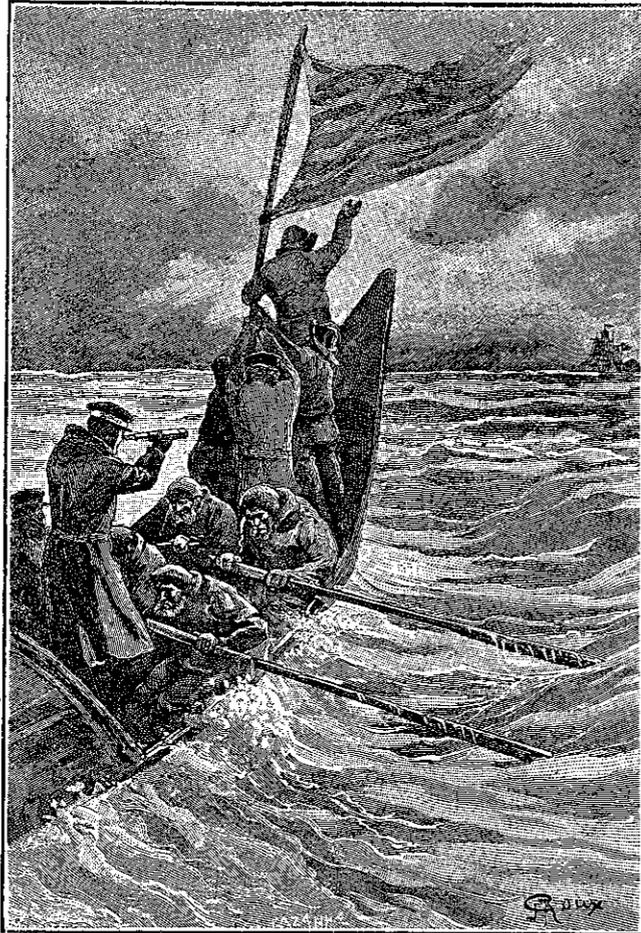
Ὁ τελευταῖος οὗτος διάπλους ὑπῆρξε σύντομος καὶ εὐτυχῆς. Μετὰ 15 ἡμέρας ὁ Τάσμαν ἀπεβίβαζεν εἰς τὸ Μελβούρνον, (ἐν τῇ

ἐπαρχίᾳ Βικτωρίας τῆς Νέας Ὀλλανδίας) τοὺς ἐπιζήσαντας ἐκ τοῦ διπλοῦ πληρώματος τῶν δύο γολεττῶν, καὶ ἐκεῖ ἐπληρώθη εἰς τοὺς ναύτας ἡ ἀμοιβή, τὴν ὁποίαν τοῖς εἶχον ὑποσχεθῆ. Ὡ, πόσον ἦτο δικαία! Μὲ ποίους κόπους ἐκέρδισαν τὰ χρήματα ἐκεῖνα!

Οἱ γεωγραφικοὶ χάρται μᾶς ἐπληροφόρησαν τότε, ὅτι ὁ Πάρακητος εἶχεν ἐξέλθῃ εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὀκεανὸν μεταξύ τῆς Κλαρίας, τῆς ἀνακαλυφθείσης ὑπὸ τοῦ Δυμῶν Δυρβίλ, καὶ

τῆς Φαβρικίας, τῆς ἀνακαλυφθείσης ὑπὸ τοῦ Βέλλενυ τῷ 1838.

Οὕτως ἐτελείωσεν ἡ παράδοξος καὶ περιπετειώδης αὕτη ἐκδρομή, ἡ ὁποία ἔσχε πολλὰ θύματα δυστυχῶς! Ἄν αἱ περιπέτειαι, ἂν αἱ ἀνάγκαι τοῦ ταξιδίου μᾶς παρέσυραν πρὸς τὸν νότιον πόλον, πέραν, πολὺ πέραν ἀφ' ὅσον ἐπροχώρησαν προγενέστεροι θαλασσοπόροι, καὶ ἂν διήλθομεν ἀκόμη καὶ δι' αὐτοῦ

«Ἀμέσως ἐκάμαμεν σημεῖα, καὶ μᾶς εἶδαν...» Σελ. 420. στήλ. α'.

τοῦ γηίνου πόλου, ἐν τούτοις ὅμως πόσαι σπουδαιόταται ἀνακαλύψεις, εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, δὲν ἐπιφυλάσσονται διὰ τοὺς μέλλοντας ἐξερευνητάς!

Ὁ Ἀρθούρος Πύμ, ὁ περιλάλητος ἥρωσταυτοῦ Ἔδγαρ Πόε, ἔδειξε τὸν δρόμον. . . Εἰς ἄλλους ἀποκείται τώρα νὰ τον ἀκολουθήσουν καὶ νὰ ὑπάγουν νὰ ποσπάσουν ἀπὸ τὴν Σφίγγα τῶν Πάγων τὰ τελευταῖα μυστήρια τοῦ μυστηριώδους Ἀνταρκτικοῦ!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

Η ΕΙΚΩΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ἐπλησίαζε μεσημέρι. Μέσα 'στὸ πλέον σκιερὸ μέρος τοῦ δάσους μιὰ ἀλε-

Ἐπλησίαζε μεσημέρι. Μέσα 'στὸ πλέον σκιερὸ μέρος τοῦ δάσους μιὰ ἀλε-

ποῦ ὑνοῦν ἀγγέλων πλήθη 'στὸν ἀπέραντο οὐρανὸ, 'στῆς Μητέρας του τὰ στήθη, σάν παιδάκι ταπεινὸ.

Γύρω στέκουν νέοι καὶ γέροι 'στὴν εἰκόνα του ὅλοι τώρα ὁ καθένας νὰ προσφέρῃ σάν τοὺς μάγους θεῖα δῶρα.

Καὶ προσφέρουν δῶρα τρία, μὰ λαμπρότερ' ἀπὸ αὐτὰ: Πίστι, Ἀγάπη καὶ Λατρεία, δῶρ' ἀλήθεια ζηηετὰ!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

«ΟΠΩΣ ΔΟΥΛΕΥΕΣ ΘΑ ΦΑΣ»

(Τὸ Βραβευθὲν διήγημα τοῦ 56 Διαγωνισμοῦ)

— Τώρα μάλιστα, εἶπεν ὁ Κύρ Γεώργης ὁ δασοφύλαξ, κατόπιν ἀπὸ μίαν μικρὴν βόλταν ποῦ ἔκαμεν εἰς τὸ δάσος' τώρα μάλιστα, ἤμποροῦμεν νὰ ἐτοιμάσωμεν τὴν φασουλάδα μας. Ἄ! ἡ ὑπηρεσία πρῶτα, ἡ ὑπηρεσία. . . Ἡ διαταγὴ σου λέγει, — ἐξηκολούθησε μονολογῶν διακεκομμένως, διότι εἶχε πάρῃ τὸ τσικουράκι του καὶ ἤρχισε νὰ κόπτῃ τοὺς κλάνους ἐνὸς πλησίον δένδρου, — ἀπαγορεύεται. . . ἡ ἀλό. . . ὕλό. . . ἐλό. . . ξεύρω κ' ἐγὼ πῶς τὸ λένε. . . τομία. . . Ἐ, κ' ἐγὼ. . . σάν δασοφύλακας ποῦμαι. . . χρωστοῦσα νὰ κάμω. . . μιὰ μεγάλη βόλτα. . . νὰ δῶ μὴ κανένας. . . ἀπ' αὐτοὺς τοὺς χωριάτας. . . κόβῃ τὰ δέν. . . χμ!

Ὁ Κύρ Γεώργης ἐκατάπιε τὸ τέλος τῆς λέξεως, ὡσάν νὰ μὴ τὸν ἐσύμφερε νὰ τὴν ἀκούσῃ, κ' ἔρριψε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ βλέμματά του, ἴσως διὰ νὰ ἰδῇ μήπως. . . κόβῃ κανεὶς τὰ δένδρα!

— Δὲν μὲ εἶδε κανεὶς, εἶπε κ' ἐκάρφωσε τὸ τσικουράκι του εἰς ἓνα χονδρὸν κορμὸν ποῦ ἦτο κατὰ γῆς ριμμένος. Ἄρκετὰ κόψαμε. . . τὰ φασουλάκια μας πιστεύω νὰ μουσκέψανε.

Ἀμέσως τότε μὲ δύο πέτρες ἐσχημάτισε μίαν πρόχειρον ἐστίαν, ἀναψε τὰ ξύλα ποῦ ἔκοψε, ἀφοῦ χάλασε τὸ μισὸ κουτὶ σπέρτα ποῦ εἶχε 'στὴν τσέπη του, κ' ἔβαλε ἐπάνω τὴν πῆλινῃ χύτραν μὲ τὰ φασουλάκια του.

Κατόπιν ἐκάθησε ἐπάνω εἰς τὸν κορμὸν καὶ ἤρχισε νὰ κόβῃ φιλά φιλά ἓνα

κρομμυδάκι, τὸ ὁποῖον θὰ ἔρριπτε μαζὶ μὲ τὸ λάδι εἰς τὰ φασουλάκια, ὅταν θὰ ἤρχιζαν νὰ φουσκώνουν.

*

Ἐπλησίαζε μεσημέρι. Μέσα 'στὸ πλέον σκιερὸ μέρος τοῦ δάσους μιὰ ἀλε-

«Μὲ τὴν τέχνη τὰ φύσησε. . .»

ποῦ μὲ μάτια γουρλωμένα, σήκωνε τὴν σουβλερὴ τῆς μύτης κ' ἐμυρίζετο τὸν ἀέρα.

— Μὰ ἀπὸ ποῦ νᾶρχεται αὕτη ἡ μυρωδιά; Ὡωὼ. . . Πρῶτῃ φορὰ 'στὴ ζήση μου μυρίζομαι τέτοια μυρωδιά, ἔλεγε μὲ ὀξεῖαν φωνὴν ποῦ ὄμοιαζε σάν ὕλακῃ. — Χμ! κατὰλαβα! εἶπεν ἔξαφνα καὶ ἐξεκαρδίσθη 'στὰ γέλια. (Μὴ νομῖσατε ὅτι δὲν ξεκαρδίζονται καὶ οἱ ἀλεπούδες!) — Ὁ κύρ Γεώργης τραπέζι θὰ μοῦ ἔχῃ σήμερα!

Ἀμέσως τῶβαλε 'στὰ πόδια καὶ σὲ δέκα λεπτιὰ ἦτο κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸν ποῦ ἐκάθητο ὁ κύρ δασοφύλαξ' μόνον τὸ κεφάλι τῆς ἀφῆσε ἀπέξω διὰ

«Χάπ», ἔφαψε τὴν χουλιариά.»

νὰ βλέπῃ τί τῆς γίνεται.

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κύρ Γεώργης ἐσυλλογίζετο ὅτι τὰ φασουλάκια του θὰ ἦσαν περὶ ἐτοιμα. Ἐξεσκέπασε μὲ προσοχὴν τὴν χύτραν, κ' ἐνῶ μὲ τὸ καπάκι ἐμπόδιζε τὸν ἀχνὸ νὰ μὴ τοῦ κάψῃ τὸ πρόσωπον, μ' ἓνα ξύλινο χουλιάρι πῆρε μιὰ χουλιариά διὰ νὰ τὰ δοκιμάσῃ.

Τὶ ἐπιτήδειος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ κύρ Γεώργης! Ἄν τὸν ἔβλεπε κανεὶς πῶς φούσκωσε τὰ μάγουλά του διὰ νὰ φουσκῇ τὰ φασουλάκια ποῦ πῆρε 'στὸ χουλιάρι, θὰ ἔλεγε ὅτι θὰ ἔφευγαν κ' ἐκεῖνα ποῦ ἦσαν μέσα 'στὴν χύτραν, ἂν δὲν εἶχε τὴν πρόνοιαν νὰ τὰ ξανασκεπάσῃ καὶ μ' ὅλα

ταῦτα μὲ τὴν τέχνη τὰ φύσησε, ποῦ σταλαγματιὰ δὲν ἐπετάχθη.

— Ὡωὼ, εἶπε τότε κ' ἐσηκώθη μὲ προσοχὴν. Ἐγείρει ὀλίγον πίσω τὸ κεφάλι του, ἀνοῖξε τὸ στόμα του καὶ «Χάπ» ἔφαψε τὴν χουλιариά.

Ἀὐτὸ σφουγγάτο νὰ ἔτρωγε ὁ κύρ Γεώργης δὲν θὰ ἠσθάνετο τοιαύτην εὐχαριστήσιν.

— Ὡωὼ, εἶπε καὶ ἐγάδευε τὰ στήθη του. Ἄφροσά. . . ἀφροσά, ἔτσι θαρρῶ τὸ λέγει ὁ κύρ Δασάρχης. . . Καλὰ τὸ συλλογίσθηκα ἐγὼ πῶς τὸ ἀλάτι τὸ ρίχνουνε λίγη ὥρα πρὶν τὰ κατεβάσουν! Βέβαια, ἀλλοιώτικα δὲν θὰ βράζανε. . . Θέλουν ὅμως ἀκόμη λίγο τράβηγμα τὰ ζουμιά τους' ἴσα ἴσα ὡς ποῦ νὰ πάγῃ ὡς τὸ φυλακεῖον νὰ πάρῃ τὸ καρβέλι καὶ τὸ κρασάκι μου.

Ἡ κυρὰ ἀλεπού, ἡ ὁποία εἰς αὐτὸ τὸ

«Ὡωὼ, εἶπε καὶ ἐγάδευε τὰ στήθη του.»

μεταξὺ πῆρε θάρρος καὶ ἀνέβη ἐπάνω εἰς τὸν κορμὸν, — «Νὰ καιρὸς» εἶπε μάλιστα εἶδε τὸν κύρ Γεώργη νὰ ξεκινῇ. Τὸν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ ὀλίγον, καὶ κατόπιν ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ πῆδησε κάτω, πλησίασε τὴν χύτραν καὶ μὲ τὸ ρύγχος τῆς σιγὰ σιγὰ ξεσκέπασε τὰ φασουλάκια. Ἀγαπᾷ ὅμως ὁ Θεὸς τὸν κλέφτη ἀγαπᾷ καὶ τὸν νοικοκύρη. Τὸ καπάκι ἔπεσε σύρριζα 'στὴν χύτραν κ' ἔκαμε ἓνα μικρὸ κρότο. Ὁ κύρ Γεώργης, ποῦ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ζούσε γιὰ τὴν φασουλάδα του, τὸν ἄκουσε κ' ἐγύρισε νὰ δῇ τί τρέχει; Νὰ δῇ καὶ τί νὰ δῇ! — «Φασουλάκι μ. . .» εἶπε καὶ μόνον ποῦ δὲν ἐλιποθύμησε. Τὰ ἔχασε καὶ δὲν

«Ἀμέσως ὅμως ἐκρατήθη.»

ἤξευρε τί νὰ κάμῃ! εἶδε κατὰ γῆς ἓνα πουργαρόξυλο, τὸ ἄρπαξε κ' ἔκανε νὰ ὀρμήσῃ. Ἀμέσως ὅμως ἐκρατήθη!

κάποια σκέψις τὸν ἔκαμε νὰ μεταβάλλῃ γνώμην.

— Εἶνε ζεστά, ἐψιθούρισε, καὶ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ βάλῃ μέσα τὸ παλιόμουτρό της. . . Ἄν θέλω νὰ τὴν σκοτώσω, ἐπρόσθεσε καὶ ἐγούρλωσε τὰ μάτια του, πρέπει νὰ πάγῃ μὲ τέχνη καὶ πονηριά. . . Νὰ νὰ νὰ τώρα εἶνε ἡ ὥρα!

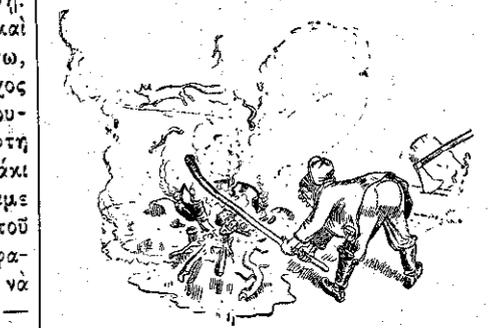
«Ἐσήκωσε μὲ τὰ δύο χέρια του τὸ ξύλο.»

Ὁ κύρ Γεώργης τότε ἐλόβευσε ὀλίγον διὰ νὰ ἐλθῇ ἀπὸ πίσω τῆς, ἐσήκωσε μὲ τὰ δύο χέρια του τὸ ξύλο ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ὥρμησε σάν ἀστραπὴ καὶ τὸ κατέβασε μ' ὄλην τὴν δυνάμιν του. . . «Τσάκ, τσάκ» ἔκαμε τὸ κεφάλι τῆς ἀλεπούς, κ' αἶμα ζεστό, ζεματιστὸ ἐτινάχθη κ' ἐξεμάτισε τὸ πρόσωπον τοῦ κύρ Γεώργη.

— Τὴν σκότωσ. . . , πῆγε νὰ 'πῆ ἀλλὰ δὲν τὸ ἐτελείωσεν.

— Ἄχ συμφορακάμ. . . ἤρχισε νὰ φωνάζῃ, πᾶν πᾶν τὰ φασουλάκια μ. . . πᾶν οἱ κόποι μου. . . πᾶει ὁ τετρεξές μου. . . μ' ἔκαψε, μ' ἐξεμάτισε. . . μοῦ τὴν ἐφκίασε, μοῦ τὴν ἐφκίασε ἡ πονηρή.

Κι' ἀλήθεια τοῦ τὴν ἐφκίασε! Ἡ

«Τὸ κατέβασε μ' ὄλην τὴν δυνάμιν του.»

παμπόνηρη, εἶτε διότι δὲν τῆς ἤρεσε τὸ φαγί, εἶτε διότι πῆρε εἰδησι τὸν κύρ Γεώργη, τῶβαλε 'στὴν φευγάλα ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποῦ κατέβαινε μ' ὄρμη τὸ ξύλο, καὶ τὸ φοβερὸ κτύπημα ἀντὶ νὰ πῆσῃ 'στὸ κεφάλι τῆς, ἔπεσε 'στὴν χύτραν καὶ «τσάκ τσάκ» τὴν ἔκαμε κομμάτια, τὰ φασουλάκια ἐχύθησαν καὶ τὰ ζουμιά ἐτινάχθησαν κ' ἐξεμάτισαν τὸ πρόσωπον τοῦ κύρ Γεώργη.

— Καὶ τώρα; — Ἐ τώρα. . . ὅπως δούλεψε ὁ κύρ Γεώργης, ἔτσι καὶ θὰ φάγῃ. Ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς τὸν κλέφτη, ἀγαπᾷ καὶ τὸν νοικοκύρη.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΩΡΑΙ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

Άρμητοί μου,

ΑΓΕΙΑ, άλλη θινή μαγεία, ή το έν ούράνιον τόξον, τδ όποιον έφάνη πρό όλίγων ήμερών. Δέν είχε πιάση ακόμη αύτός δ χιονόκαιρος. Έβασιλευεν

δ νότος δ ύγρός, και πρός τάντατολικά του όρίζοντος ήσαν συσσωρευμένα άπειρα ύετοφορά νέφη, βρέχοντα όλονέν την πεδιάδα και τά βουνά. Άλλή δύοις ήτο σχετικώς έλευθέρα, και την ώραν έκείνην δ ήλιος έδουε μεγαλοπρεπέστατα, έν μέσω καταχρύσων νεφυδρίων — έν μέσω της λαμπροτέρας ακολουθίας, ή όποία συνάδουσε ποτε βασιλέα άπερχόμενον. . . Και άπέναντι ένεφανίσθη τότε ή Ίρις. Αί ακτίνες του ήλιου πίπτουσαι έπί των άπειρων ψεκάδων της βροχής, άπεσυνετίθεντο είς τά έπτά άρχικά χρώματα, έκ των όποιων άποτελείται τδ λευκόν, και διά του γιγαντιαίου έκείνου πρίσματος της άτμοσφαιρας έσχηματίζετο γιγαντιαίον τδ φάσμα, τδ πολύχρωμον και λαμπρόν μετέωρον, τδ μέγα ούράνιον τόξον. Και ήτο έξαιρετικώς μέγα και έξαιρετικώς ζωηρόν. Έξετεινετο από του Ύμηττου μέχρι της Πάρνηθος, και ύψουτο σχεδόν έως είς τδ κατακόρυφον του ούρανού. Όλοι οι στρατοί του κόσμου παρατεταγμένοι είς έν μέτωπον, θα ήδύναντο να διέλθουν κάτωθεν της θριαμβευτής αύτης άψίδος! Έπειτα διεκρίνοντο καθαρώτατα και τά έπτά χρώματα του τόξου, και πρός έπίμετρον τδ τόξον ήτο διπλούν, άπετελείτο δηλαδή από δύο τόξα παράλληλα, έπίσης πλήρη και έπίσης ζωηρά. Και δι' όλίγας στιγμάς ή λευκή πόλις, ή μελιχρώς φωτιζόμενη υπό της δύσεως, έλαμψεν ως θαυμασία είκών μέσα είς λαμπρόν πλαίσιον, — πλαίσιον άχειροποίητον, ούράνιον, μαγικόν, θριάμβου τόξον και δόξης και αίγλης. . . Ά, σάς βεβαίω ότι ποτέ άλλοτε δέν μου έτυχε να ίδω τόσον ώραιον ούράνιον τόξον, και πιστεύω ότι, θα συμφωνήσουν μαζί μου όλοι όσοι έτυχε να το προσέξουν. Και λέγω ε τ υ χ ε, διότι διήρκεσε τόσον όλίγον ή μαγεία! Λεπτά της ώρας μόνον, και κατόπιν ή ένότης ήρχισε να καταστρέφεται, και τά χρώματα να εξασθενούν, να σβύνωνται, και τδ τόξον να κομματιάζεται. Ένόμιζες ότι ή ούρανία πανήγυρις έτελείωσεν, και ότι οι άγγελοί έχαλοΰσαν την θριαμβευτικήν άψίδα. . . Άλλ' όσον όλίγον και άν

διήρκεσε τδ φαινόμενον, έπρόφθασα να ναπλάσω διά της φαντασίας, ρεμβάζων ένώπιον αύτου, και να αισθανθώ κ' έγώ όλίγον την εύφροσύνην, την όποιαν ήσθάνθη δ Νως και οι περί αύτόν, όταν μετά τον Κατακλυσμόν έξήλθον έκ της κιβωτού και είδαν τδ πρώτον ούράνιον τόξον. . . Άλλας άπολαύσεις του όφθαλμού έπίσης λαμπράς, μάς έπεφύλασσαν αι κατόπιν ήμέραι. Ο καιρός μετεβλήθη άποτόμως και ό βορράς μάς έφερε τους άραχνοΰφάντους έκείνους πέπλους του, διά των όποιων κατεκάλυψε τον ούρανόν. Και ήρχισε όχι πλέον βροχή, άλλα χιόνι, έν χιόνι πρώιμον διά τας Άθήνας και αρκετά έπίμονον, διότι έχιόνιζεν άραιά μέν άλλ' έπί δύο ήμέρας και έπί δύο νύκτας. Και ένθυμούμαι την 12 Δεκεμβρίου, μίαν ήμέραν έντελώς άσυνείθιστον διά τας Άθήνας μας, με ήλιον ώχρόν, άφεγγή, υπό πέπλον άτμών — ως έκείνον τον όποιον βλέπομεν κάποτε είς είκόνας των φολικών χωρών, — με άτμοσφαιραν παγετώδη, με τά κύκλω βουνά κατάλευκα από τας χιόνιας, με ούρανόν άλλοϋ κυανούν και άλλοϋ τεφρούχρον, και με τον αιώνιον έκείνον χορόν των τρελών νιφάδων, πιπτουσών όλονέν από τά ύψη και παρασυρομένων είς στρόβιλον υπό του άνέμου. . . Και τδ άπόγευμα της ίδιας ήμέρας είδα θέαμα έξοχον. Άπό έδω δ ήλιος έδουε κατηγής, χωρίς δύναμιν και χωρίς πλοϋτον χρωμάτων ένόμιζες ότι έκρούνε και αύτός και ότι έσπευδε να χωθή είς τδ κρεβάτι του όπως όπως; από εκεί ή σελήνη, ώχροτάτη και παγωμένη, παρεφύλαττεν, έξερχόμενη από καιρού είς καιρόν από τά νέφη, ποτε να κρυφθή δ ήλιος διά να λάμψη αύτή και ναρχίση να έκτοξεύη άργυράς ακτίνας έπί των λευκών βουνών. Και έν τψ μέσω, από τους τεφρούς όγκους των περιφερομένων νεφών, έξηκολούθουν να πίπτουν αι νιφάδες της χιόνιας, φωτιζόμεναι τώρα από τας τελευταίας ακτίνας του ήλιου και από τας πρώτας της σελήνης. Πρόπει να όμολογήσετε, ότι τδ θέαμα δέν έστερείτο παραδόξου τινης μεγαλοπρεπειας! Τας ίδιας ήμέρας οι κατοικοϋντες παρά την θάλασσαν έθαύμαζαν άλλο φαινόμενον. Έτυχε να εύρεθώ κ' έγώ είς τον Πειραιά και να τδ θαυμάσω. Τδ πέλαγος, μακράν και είς έκτασιν, άνεδίδεν άτμούς, ως έάν έβραζε τδ θαλάσσιον ύδωρ, και έσχηματίζοντο νέφη κινούμενα όλίγον ύψηλότερα της έπιφανείας της θαλάσσης. . . Ο Ιούλιος Βέρν, δ συγγραφεύς των παραδόξων ταξειδίων, δέν θα παρέλιπε βέβαια να σημειώση τδ φαινόμενον και να τδ έξηγήση. Και θα σας έλεγε περίπου: Τδ φαινόμενον του περιέργου αύτου βρασμού όφείλεται είς την από-

τομον φύξιν της άτμοσφαιρας, είς την κατάπτωσην της θερμοκρασίας του άέρος. Η θάλασσα διαρκώς έξατμίζεται άλλ' όταν δέν ύπάρχη μεγάλη διαφορά μεταξύ της θερμοκρασίας του ύδατος και του άέρος, οι άτμοί δέν είνε όρατοί. Όταν όμως ή άτμοσφαιρα γίνη άποτόμως τόσον ψυχρά, οι άτμοί συμπυκνούνται και τότε διακρίνονται. Τοϋτο συνέβη και αύτας τας ήμέρας είς την θάλασσαν του Πειραιώς. Και τώρα. . . όλα τά παράδοξα και τά άσυνείθιστα διά τδ κλιμά μας έτελείωσαν, — τουλάχιστον πρός τδ παρόν. Ο ούρανός έκκαθάρισθη από κάθε σύννεφον και ό θόλος του άπήστραψε πάλι ν όλογάλανος, ως όνειρον, και άνέλαμψεν δ ήλιος, και έσοκρόπισεν ακτίνας πλήρεις θάλπους εύρέστου. Αί χιόνιας άνελύθησαν είς όλην την πεδιάδα, και πρός άνάμνησιν της παρελθούσης κακοκαιρίας, μόνον αι κορυφαί των κύκλω βουνών άπέμειναν χιονοσκεπάστοι, λαμπρώς λευκάζουσαι υπό τον ήλιον. Άλλ' ως ήκουσα να λέγη προχθες ένας μικρός εύφυλόγος. — Έ, δέν πειράζει! είνε συνειθισμένα τά βουνά από χιόνια! Και με την χαράν, την όποιαν σκορπίζει, είς την ψυχήν μου ή χειμωνιάτικη αύτή λιανιάδα, με την εύφροσύνην την όποιαν μου χαρίζει τδ θαυμάσιον μειδιάμα του χειμώδους, σάς άσπάζομαι όλους διά τελευταίαν φοράν τδ έτος τουτο, και σάς εύχομαι πᾶσαν εύτυχίαν και πᾶσαν πρόσοδον διά τδ έρχόμενον. Καλήν έντάμωσιν. ΦΑΙΔΩΝ ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ (Συνέχεια: ίδε σελ. 412) Άφ' ου έτελείωσεν ή θουελλώδης σκηνή, δ κ. Δούμανης, διά να νακουρισθή όλίγον, ήνοιξε τδ παράθυρόν του και έφώναξε: — Ζοζό, στείλε μου έδω τά σκυλιά, τά παιδιά, και τον κ. Γαζήν! — Ω, τί φαιδρά γχυγίσματα άντήχησαν τότε είς την αύλήν! Και τά τρία σκυλιά έπήδησαν από πάνω από τον Γιαννάκην, διά να φθάσουν γρηγορώτερα είς την θύραν και να εισέλθουν με άπερίγραπτα σιριτήματα είς τδ σπουδαστήριον του κυρίου των. Όταν τά παιδιά έκάθησαν γύρω είς τδ μεγάλο τραπέζι του ίδιουκλήτου της Λάνδης, δ κ. Δούμανης έπήρε τδ περίφημον κουτί, τδ άννιξε και άπλωσε τδ περιεχόμενον έμπρός του. Και αύτός ακόμη δ κ. Γαζής δέν ήμπόρεσε να κρατήση μίαν κραυγήν θαυμασμού, όταν είδε τά πλούτη εκεί-

να, τά όποια δέν έγνώριζε' ένψ δ κ. Δούμανης έπερνε χούφτες τά πετράδια και τά έχυνε πάλιν μέσα είς τδ κουτί, διά να τα βλέψη να λάμπουν με όλα τά χρώματα, σαν ούράνια τόξα. — Ποτέ μου δέν είδα τόσον εύμορρα πετράδια, είπε. Και τώρα άκούσατέ με όλοι. Δέν πρέπει ένας τέτοιος θησαυρός να μείνη άγονος. Έν πρώτους πώς θα τον φυλάξωμεν; Δέν ύπάρχει κίνδυνος να μας τον κλέψουν; Έπειτα τά πετράδια αύτά άξίζουν περισσότερο από δύο εκατομμύρια. . . Δύο εκατομμύρια! Α, τότε τά παιδιά έγιναν πλούσια. . . και μα την αλήθεια τους άξίζει! άνέκραξεν δ κ. Γαζής. — Κύριε, σεις που είσθε τόσον δικαίος άνθρωπος, έξηγήσατε είς τον κ. Γαζήν ότι είμεθα τίμιοι και ότι δέν θα πάρωμεν ποτέ την ξένην αύτην περιουσίαν! είπεν ή Μηλιά, σείουσα την χειρα του κ. Δούμανη, διά να κινήση την προσοχήν του — Η Μηλιά έχει δικηο, Άνδρέα. Ο θησαυρός αύτός δέν άνήκει δλόκληρος είς τά παιδιά. Πρόπει να τον μοιρασθούν μαζί σου, άφ' ου θα τον έκληρονομούσες. — Έπειτα, ουτε τον θέλω! είπεν ή Μηλιά. Πτωχοί άνθρωποι σαν κ' έμάς, τί τά θέλουν αυτά τά πράγματα; — Ά, Μηλιά, τώρα έπεσε έξω! είπεν δ κ. Δούμανης. Και από ποτε έπαυσε να με άκούς; . . . Λοιπόν σου λέγω, ότι δ κ. Γαζής είνε δικαίον να σας άνταμείψη διά την έκδόλευσιν, που του έκάματε. — Ποίαν έκδόλευσιν έννοείτε; ήρώτησεν ή Μηλιά. Μήπως έκείνην που του έκαμε μίαν φοράν δ πατέρας μου; — Ο πατέρας σου; Και ποτε δ πατέρας σου έγνώρισε τον κ. Γαζήν; ήρώτησεν έκπληκτος δ κ. Δούμανης. — Δέν όνομάζεσθε Κεδράκης, καθως σας είπεν δ κύριος Δήμαρχος είς τδ χωριό; ήρώτησεν ή Μηλιά τον οικονιδάσκαλον. — Ναί! δλόκληρον τδνομά μου είνε Άνδρέας Γαζής Κεδράκης. Άλλά όταν έχασα τά καλά μου και αναγκάσθηκα να γίνω διδάσκαλος, ένόμισα ότι μου ήτο άρκετόν τδ όνομα Γαζής. — Ο πατέρας σας δέν ήτο άξιωματικός του ναυτικού; — Ναί. — Λοιπόν, μάθετε ότι άν δέν ήτο δ πατέρας μου, σεις δέν θα ύπήρχατε σήμερα είς τον κόσμον. Και ή Μηλιά διηγήθη πώς δ πατέρας της, όταν ύπηρετούσε είς τδ ναυτικόν, έσωσε την ζωήν του σημαιοφόρου Κεδράκη, με κίνδυνον της ίδιας του ζωής. Και άλλος λοιπόν δεσμός εύγνωμοσύνης συνέδεε τον κ. Γαζήν

πρός τά παιδιά. Τά δάκρυα έρρεον από τά μάτια του. . . Όλοι ήσαν συγκεινημένοι. — Μηλιά, όταν κ' έγώ θα γίνω ναυτικός, θα σώζω όλους τους άξιωματικούς που θα πέφτουν 'στη θάλασσα! γιατί θα μάθω καλό κολύμβι! Και λέγων ταυτα δ Γιαννάκης είχε τόσον θριαμβευτικόν ύφος, που ένόμιζες ότι πρό όλίγου έσωσε δλόκληρον πλήρωμα. — Λοιπόν; έλεγεν ή Μηλιά. — Λοιπόν; έπανελάμβανεν δ κ. Γαζής. — Δέν άκούω πεία τίποτε! φθάνει! είπεν δ κ. Δούμανης' θάναχωρήσω άμέσως διά τδ Παρίσι, όπου αύτην την στιγμήν εύρίσκειται ένας περίφημος άδαμαντοπόλης, δ όποιος προμηθεύει όλας τας Εϋρωπαϊκάς αύλας. Τον γνωρίζω' είνε τίμιος άνθρωπος' και άφ' ου άγοράση είς καλήν τιμήν τον θησαυρόν αύτόν, θα πάρω τά χρήματα και θα τά καταθέσω είς την τράπεζαν έντόκως και επ' όνοματί σας. Τότε θα είσθε πλούσιοι και έλεύθεροι να με άφήσετε, άν δέν σας άρέση ή συντροφία ένός γέρω-παράξενου σαν έμέ! — Μάς διώχνετε λοιπόν, είπεν δ Γιαννάκης κάτωχρος, τώρα που δέν είμεθα πλέον πτωχοί; — Όχι βέβαια' εμπορείτε να μείνετε έδω όσον θέλετε. Θα λυπηθώ πολύ να μη σας βλέπω πεία. . . Άλλά σένα, φίλτατε Γαζή, θα σε χάσω βέβαια, τώρα που δέν έχεις πλέον ανάγκην να παραδίδης μαθήματα. . . Τί κρίμα! είχα συνειθίση να σ' αγαπώ σαν παιδί μου! . . . Ο κ. Γαζής έμεινεν όλίγας στιγμάς σιωπηλός' κατόπιν έτεινε και τά δύο χέρια προς τον κ. Δούμανην. — Τότε λοιπόν κρατήσατέ με είς την Λάνδην! είπε' και που άλλοϋ θα είμαι εύτυχέστερος παρά πλησίον σας; . . . Έπειτα αγαπώ τους μαθητάς μου θέλω να κάμω τον Εϋτύχιον άξιωματικόν του πυροβολικού, τον Γιαννάκην άξιωματικόν του ναυτικού, και την Μηλιάν ζωγράφον διακεκριμένην. . . — Ω, τί εύτυχής που είμαι, παιδιά μου! άνέκραξε δ κ. Δούμανης. Και διά να σας άνταμείψω διά τδ καλόν που μου κάμνετε, θα σας δώσω μίαν καλήν είδησιν. — Τι τρέχει; ήρώτησαν και οι τρεις. — Η νύμφη μου φεύγει. — Ω τί χαρά! άνέκραξεν δ Γιαννάκης χοροπηδών. — Γιαννάκη! τί είνε αύτά; δέν έντρέπεσαι; είπεν ή Μηλιά' άλλα τδ μειδιάμα τδ όποιον έφάνη είς όλων τά χείλη, έμαρτύρει ότι δ μικρός είχε διεμνηύση την εύχαρίστησιν όλων. . .

Η Μηλιά έγινε πάλιν άναγνώστρια του κυρίου της. Εϋθός άφ' ου άνεχώρησεν ή κυρία Άμαλία Δούμανη, την άλλην ήμέραν, ή Μηλιά έλαβε θέσιν και είς τδ τραπέζι. Άπεφάσισαν να πάρουν και τον Γιαννάκην' άλλα δέν έφερετο καθως πρέπει' ήθελε να όμιλή αιωνίως προς τον Ζοζόν και προς την Λουλού; — Τι ώραιον φαγητόν αύτό, Ζοζό, του έλεγε. Θα φάς ύστερα και συ 'στην κουζίνα. Η Μηλιά τότε τον έκύτταζε με τρόπον έπιπληκτικόν. — Τι έκαμα; έλεγεν δ μικρός. Τι με κυττάεις έτσι; Ο Ζοζός έκαμε τόσα για μένα όταν ήλθα έδω. Ο Ζοζός είνε φίλος μου! Και έν ψ δ Γιαννάκης όμιλούσε, δ Ζοζός έστρεφε τά μάτια διά να σκουπίση τά μάτια του, δακρυομένα από την συγκίνησιν. Η Μηλιά ήτο πολύ στενοχωρημένη δι' αύτό. Έτελείωσεν! δ αδελφός της δέν θα έσυνείθιζε ποτέ να φέρεται ως μικρός κύριος, σαν τον Εϋτύχιον. Είχε όμως αισθήματα, τά όποια κανείς από τους μικρούς κυρίους δέν είχε. . . Ο άνειφός του κ. Δούμανη έλυπήθη διά την άναχώρησιν της μητρός του' όπωσδήποτε όμως έπαρηγορήθη αρκετά γρήγορα. Την ήμέραν που άνεχώρησεν ή κυρία Δούμανη, χωρίς ναποκαιρείσση κανένα, παρήγγειλεν είς τον υιόν της να μένη πλησίον του θείου του, διά να μη αφήση να του πάρουν την θέσιν του οι μικροί κακοΰργοι, τους όποιους έστρεφεν είς την Λάνδην. Άλλ' άφότου δέν είχε πλέον την μητέρα του διά να τον έμποδίξη, δ Εϋτύχιος έπλησίαζε περισσότερο την Μηλιάν, και μάλιστα ήρχισε να του φαίνεται πολύ χαριτωμένη. Μετά μίαν έβδομάδα δ κ. Δούμανης έάλεσε τον κ. Γαζήν είς τδ γραφείον του και τψ άνήγγειλεν ότι την άλλην ήμέραν θα έφευγε διά τδ Παρίσι. — Έγραψε είς τον άδαμαντοπόλην που σας είπα, και με περιμένει. Σε όλίγας ήμέρας θα τελειώση ή ύπόθεσις και θα έπιστρέψω έδω άμέσως. — Δέν ήθελα όμως να ένοχληθήτε τόσο. . . — Όχι δά' πηγαίνω είς τδ Παρίσι και για δικές μου δουλειές. Άλλά μήν είπήςτε είς κανένα τίποτε. Θα ήτο επικίνδυνον να ήξεύρουν ότι θα έχω μαζί μου τέτοιον θησαυρόν. . . Άλλως τε θα πάρω τον Ζοζόν και τον Πέτρον. Αυτοί θα με φυλάξουν καλά. Ο κύριος Δούμανης άνεχώρησε. Πόσον συμπαθητικά ήσαν τά βλέμματα, τά όποια τον ήκουλούθησαν έως την καμπήν του δενδροφότου δρόμου! Η Μηλιά έκινούσε τδ μανδύλι της' δ Γιαννάκης έπετοΰσε τδ καπέλο του

ψηλά, έν φ ό κ. Γαζής και ο Ευτόχιος έ-
χαιρετούσαν μακρόθεν έκείνον, τών οποίων
όλοι ήγγάπων. . . Έπέρασαν όκτώ ήμέ-
ραι, χωρίς να λάβουν κανέν γραμμα,
καμμίαν είδησιν. Έπιτέλους έφθασεν έν
τηλεγράφημα, τó όποϊόν άπηυθύνετο
πρός τόν κ. Γαζήν και έλεγε τά εξής ;

«Έρχομαι αύριον. Έπέτυχ α.
ΔΟΥΜΑΝΗΣ»

Άπό τó πρώϊ, ή Κατερίνα ή μαγει-
ρισσα ήτοίμαζε τó γεύμα με τά φαγητά
τά όποϊα άγαπούσεν ιδιαιτέρως ό κύριός
της. Η κυρία Πολυξένη εισιγύριζε τó
δωματίόν του, διά να τά εύρη
όλα έν τάξει. . . Έπιτέλους
ήκούσθη κρότος άμάξης.

— Ό κύριος ! ό κύριος ! ά-
τήχησεν είς όλον τó σπίτι, άπ' ά-
κρου είς άκρον. Και όλοι έτρεξαν
είς τήν έξώθυραν, διά να ύποδε-
χθούν τόν κύριόν των. Ό κ. Γα-
ζής άνοίγει ό ίδιος τήν θυρίδα
της άμάξης και ό κ. Δούμανης
τόν έναγκαλίζεται καθώς και τόν
Ευτόχιον. Προσέρχονται κατόπιν
ή Μηλιά και ό Γιαννάκης και τού
φιλοϋν τó χέρι.

— Έλα μαζί μου, φίλτατε
Άνδρέα, είπεν ό κ. Δούμανης και
έπηρε τόν νεαρόν του φίλον είς τó
γραφείον του. Τά έπώλησα δύο
εκατομμύρια τριακόσιες χιλιάδες
φράγκα. Τά χρήματα κατετέθη-
σαν είς τήν Τράπεζαν. Θα έχης
είσόδημα τριακοντάτεσσάρων χι-
λιάδων φράγκων τó χρόνο. Είσαι
εύχαριστημένος ; . . . Σου έφερα
και τó κουτί αυτό· θα τó χαρίσης
στην γυναϊκά σου, όταν θα νυμ-
φευθής.

— Και τά παιδιά ; ήρώτησε
ζωηρώς ό κ. Γαζής.

— Τά παιδιά έχουν άλλα τό-
σα· ήσύχασε. Τώρα είναι πλούσια,
και φοβούμαι μήπως θελήσουν να κατοι-
κήσουν είς τήν πατρίδα των. . . Κατώρ-
θωσα να άνακαλύψω και τήν θείαν των.
Είνε ύπανδρευμένη μ' έναν άρτοποιόν
είς τήν Χάβρην, και έχει τέσσαρα παι-
διά. Ίσως ή Μηλιά και ό Γιαννάκης
θα προτιμήσουν να ζήσουν πλησίον της.
Έρώτησέ τους, σε παρακαλώ. Έχω
μεγάλην άνησυχίαν.

— Θα τά έρωτήσω και θα σας φέρω
τήν άπάντησίν των. Άλλά νομίζω ότι
τήν ήξεύρω άπό τώρα.

Είς τó δάσος, πλησίον της λίμνης,
είς τήν άγαπημένην θέσιν τού κ. Δού-
μανη, ώδήγησεν ό κ. Γαζής τά παιδιά,
διά να τους όμιλήσῃ.

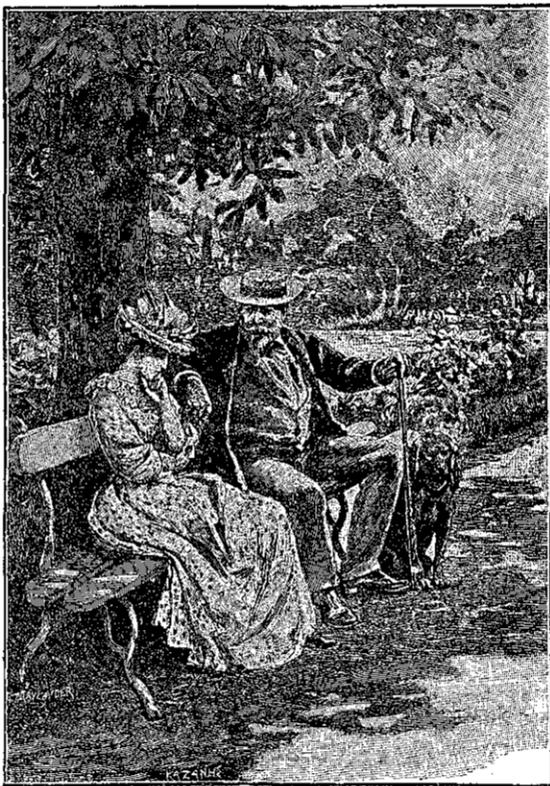
— Άκούσε Μηλιά· άκουσε Γιαν-
νάκη. Τώρα είσθε και οι δύο πλούσιοι
και ανεξάρτητοι, όπως κ' έγώ. Ό

εύεργέτης σας οικονομήσε τήν ύπόθεσίν
σας είς τήν έντέλειαν. Είμπορείτε να
ύπάγετε όπου θέλετε. Τώρα δέν έχε-
τε πλέον άνάγκην κανένος.

— Μήπως σάς παρήγγειλαν να μάς
είπητε ότι μας διώχνουν ; ήρώτησαν τά
παιδιά άνήσυχα.

— Άπεναντίας, ό κ. Δούμανης φοβεΐ-
ται μήπως θελήσετε να ύπάγετε να
ζήσετε με τούς συγγενείς σας είς τήν
Χάβρην

— Ά, ώστε βρήκε τήν θείαν μας ;
— Ναι· είναι ύπανδρευμένη.
— Και ζή καλά ;
— Ναι· τουλάχιστον ό άνδρας της

«Έγώ όμως θα είμαι πολύ εύτυχής να σε κόμω άνεψιάν.»

είνε αρκετά εύπορος, εργάζεται καλά.
— Και άφ' ου τώρα είμεθα πλούσιοι
καθώς λέγει ό κύριος, είμπορούμεν να
δώσουμε και χρήματα.

— Μηλιά, δέν τής δίδουμε τó Βρά-
χο μας ;

— Πολύ γεναιόδωρος είσαι, Γιαννάκη !
είπεν ή Μηλιά. Πρώτον ό Βράχος δέν
είνε δικός μας· έπειτα δέν θα είμπο-
ρούσε ή θεία να έμβη μέσα.

— Άλήθεια λές· τότε άς της χα-
ρίσουμε τó σπίτι μας.

— Όχι, όχι· θα τó κρατήσω· είς
τό σπίτι αυτό απέθανεν ή μητέρα μας·
τό σπίτι αυτό μάς είδεν εύτυχείς και
δυστυχεΐς· ή θεία μας θα εύχαρι-
στηθῃ πεϊό πολύ, άν τής χάρισωμεν
όλίγα χρήματα, διά να ζήσῃ με αυτά
όπου θέλη.

— Και άν θελήσῃ να έπιστρέψῃ είς τó
Πλωμανάκι, δέν θα ύπάγετε και σεις ;

— Όστε λοιπόν δέν μας θέλουν
πλέον είς τήν Λάνδην ; διατί μάς
κάμνετε τέτοιες έρωτήσεις ;

— Άπεναντίας, σάς είπα, ό κ.
Δούμανης φοβεΐται μήπως τόν άφήσετε
και μ' έστειλε να σάς έρωτήσω έκ μέ-
ρους του. Λοιπόν θα μείνετε μαζί του ;

— Όλη μου τή ζωή ! άνέκραξεν ή
Μηλιά.

— Κ' έγώ τó ίδιο ! άνέκραξεν ό
Γιαννάκης. Θα έθύμωνα πολύ, άν ήθε-
λες, Μηλιά, να φύγουμε άπ' έδω.

— Δότε μοι τά χέρια σας, παιδιά
μου, και άς πάμε τώρα να καθη-
συχάσωμεν τόν εύεργέτην σας.

Όταν είσηλθον και οι τρεις είς
τό γραφείον τού κ. Δούμανη, ό κ.
Γαζής έρριψε τόν Γιαννάκην και
τήν Μηλιάν είς τά άγκάλας τού
γρηγοϋ των φίλου και τῷ είπε :

— Φιληστέ τα, κύριε Δούμανη·
είνε τά παιδιά σας, σάς άγαποϋν
σαν πατέρα !

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Έπέρασαν πέντε χρόνια.

Ό κ. Δούμανης κρατεΐ είς τόν
βραχίονα μίαν ώραίαν νεάνιδα και
την οδηγεί είς τó δάσος, πλησίον
της λίμνης.

— Κάθισε έδω, κόρη μου. Τι
εύμορφη ποϋ έγινες. Δέν το είχα
παρατηρήσῃ έως τώρα. . . δέν
είχα προσέξῃ μάλιστα ότι έμε-
γάλωσες· σε είχα πάντα διά μι-
κρήν, διά τήν Μηλιάν ποϋ ήξευ-
ρα. Άλλά ό Ευτόχιος, ποϋ είναι
τώρα άξιωματικός, ήλθε σήμερα
τό πρώϊ και μοι εξεμυστηρέυθη
ότι σε άγαπά και ότι έπιθυμεί να
σε νυμφευθῃ . . .

— Νά με νυμφευθῃ ! . . . Έγώ,
μία ψαρπούλα, να ύπανδρευθῶ
τόν άνεψιόν σας !

— Έγώ όμως θα είμαι πολύ εύτο-
χής να σε κόμω άνεψιάν.

— Άδύνατον, κύριε !

— Μά δέν έννοεΐς, ότι θα λυπηθῃ ;

— Και όμως δέν ήμπορώ να δεχθῶ.

— Μά τί σ' έμποδίζει, Μηλιά ;

Δέν ήμπορείς να μού τó πῆς ;

— Δέν θα έτολμοϋσα ποτέ να τó
είπῶ. . .

— Όυτε είς έμέ ;

— Είνε άνοησία . . .

— Μήπως άγαπῶς κανένα άλλον ;

— Ναι . . . έψιθύρισεν ή Μηλιά
με διαταγμόν.

— Κ' έκείνος ; . . . σ' άγαπά ;

— Ά όχι ! είναι πολύ άνώτερός μου.

— Θα είναι ό κ. Γαζής ! . . . Κα-
νένα άλλον δέν είδες έδω.

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΣΤ'.

Δύο χρόνια τώρα έζούσεν ό Γιούλιβερ είς τήν χώραν τών Γιγάντων,
όταν, είς τó καλά καθούμενα, ό Βασιλεύς και ή Βασίλισσα άπεφάσιον
να κάμουν ένα ταξειδάκι για διασκέδασι.

Έπῃραν μαζί των και τόν Γιούλιβερ, γιατί χωρίς αυτόν δέν μπορού-
σαν να κάμουν.

Έφθασαν είς ένα τόπον παραθαλάσιον, και έπιασαν ένα παλάτι κοντά
είς τήν θάλασσαν.

Έκει μίαν ήμέραν, ό βασιλικός άκόλουθος ποϋ ύπηρετούσε τόν Γι-
ούλιβερ, τόν έφε-
ρε με τó κουτί ποϋ
τού έχρησίμεινε ως
άμαξα και ως σπι-
τι είς τήν άκρο-
γιαλιάν, διά να
κάμη όλίγον περι-
πατον και να θαυ-
μάσῃ τόν ώκεανόν
ποϋ άπλώνετο έμ-
πρός του.

Ό Γιούλιβερ
όμως έτυχε να εί-
νε πάρα πολύ κου-
ρασμένος, και διέ-
ταξε τόν ύπνρέ-
την του να κλείσῃ
ήν θύραν και τó
παράθυρον τ ο υ
δωματίου του —
δηλα δή τού κου-
τιοϋ του — και να
τόν αφήσῃ εκεί να
κοιμηθῃ.

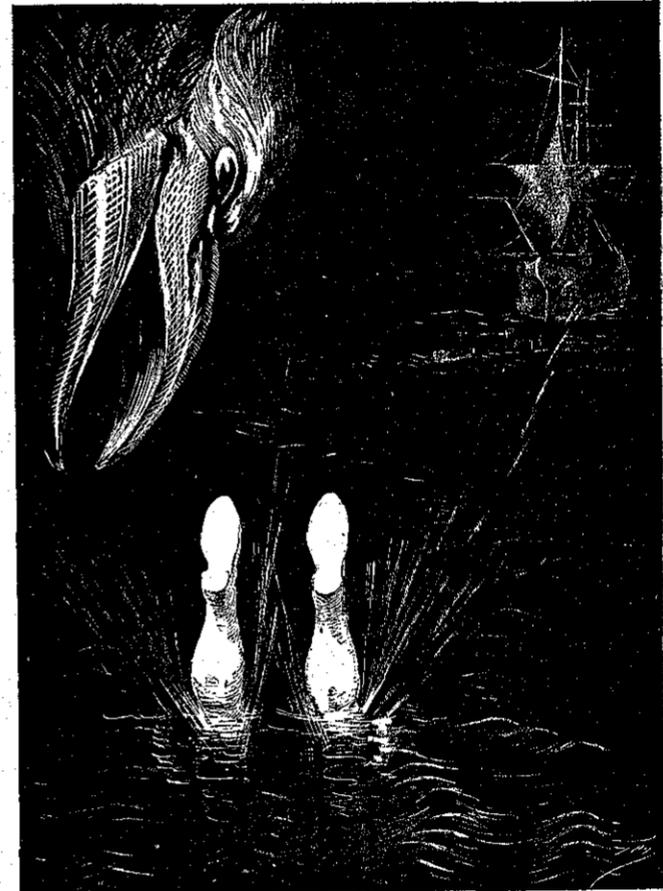
Και πραγματι-
κῶς έβυθίσθη είς
βαθύτατον ύπνον,
άπό τόν όποϊον
τόν εξύπνησεν εξα-
φνα ένα δυνατόν
τράνταγμα τού κουτιοϋ. Έπειτα αισθάνθηκε ότι άνέβαινε ύψηλά μαζί με
τό κουτί, σαν να τó έτραβούσε κανέναν προς τά έπάνω με μεγάλην και φο-
βερήν γρηγοράδαν.

Έκαμε να ιδῃ άπό τó παράθυρόν του· αλλά δέν είδε τίποτε παρά τόν
οϋρανόν. Κ' έπάνω άπό τó κεφάλι του άκούγε ένα κρότον φοβερόν, σαν να
έκινούντο πτέρυγες πολύ πολύ μεγάλες.

Ξεύρετε τί συνέβῃ ; Ένα πελώριον πουλί, φοβερόν όρνειον, άρπαξε τó
κουτί είς τó ράμφος του, άπό τó χερούλι ποϋ είχε διά να τó σηκώνουν,
και τó έπῃρε μαζί του ψηλά είς τόν άέρα. Φαντασθητε τήν τρομάρα τού
δυστυχιμένου Γιούλιβερ μέσα είς τó κουτί έκείνο τó έναέριον, ποϋ έπῃ-
γαινε και ήρχετο σαν έπιγραφή μαγαζιοϋ, ποϋ τήν κινεί ό άνεμος !

Έξαφνα τó κουτί άρχισε να τραντάζεται πολύ δυνατώτερα· τó πουλί
ποϋ τó έκρατούσεν, έμάλωσε με άλλα πουλιά, και μέσ' στον καυγά αναγ-
κάσθηκε νάφήσῃ τήν λείαν του, και τó ταλαίπωρον κουτί, άφου έστρηφο-
γύρισε καμπόσες φορές είς τόν άέρα, ήλθε κ' έπεσε μέσα στη θάλασσα.

Άλλά άπό τήν όρμην ποϋ έπεσε άπό τόσω ψηλά, τó κουτί έσπασε, και

Η Μηλιά δέν άπεκρίθη· αλλά τά μά-
γουλά της έγιναν κατακόκκινα και έ-
σκέπασε με τάς χείρας τó πρόσωπον.

— Έλα, έλα, μήν κλαΐς ! είπεν ό
κ. Δούμανης. Έγώ θα τά διορθώσω όλα.

— Όχι ! δέν θέλω να τού είπητε
τίποτε ! Σάς παρακαλώ πολύ, μή τού
τό είπητε.

— Καλά, καλά.

Και ό κ. Δούμανης άπῆλθε, τερετί-
ζων ένα τραγουδάκι. . . Τι ακριτόμυ-
θος άνθρωπος, Θεέ μου ! . . . Φαντασθη-
τε ότι ύστερ' άπό μισήν ώραν ό κ. Γα-
ζής τά ήξευρε πλέον όλα, και έξωμο-
λογείτο και αυτός είς τόν φίλον του
ότι ή μόνη του έπιθυμία είς αυτόν τόν
κόσμον, ήτο να νυμφευθῃ τήν Μηλιάν.

Μετά ένα μήνα οι κώδωνες της Λάν-
δης άνήγγελλον μεγάλην εορτήν.
Πλήθος πολύ ήτο συνηγμένον γύρω είς
τήν εκκλησίαν. Όλη ή οικογένεια τού
Ένωμοτάρχου παρευρίσκατο, προσκλη-
θεΐσα ύπό τού κ. Δούμανη. . . Μία
ώραία άμαξα έπερίμενε τήν νύμφην, τήν
όποϊαν συνώδεον ό κ. Δούμανης και ό
Γιαννάκης.

Η Μηλιά, λευκοφορεμένη, έλαβε
θέσιν πλησίον τού δευτέρου πατρός της.
Τι εύμορφη ποϋ ήτο ! Ά, κανείς δέν
ήτο δυνατόν να γνωρίσῃ τώρα τήν άλ-
λοτε ψαρπούλαν, τήν μαυρισμένην άπό
τόν ήλιον και ισχνήν άπό τήν δυστυ-
χίαν. . . Μόνον τά μάτια της, τά έκφρα-
στικά γαλανά μάτια της, είχαν μείνη
τά ίδια. Καθ' όλα τά άλλα είχεν άλ-
λάξῃ.

Έπῃγαν είς τήν εκκλησίαν και εκεί
εύλογήθησαν οι γάμοι με όλην τήν έπι-
σημότητα. Και ή Μηλιά έπέστρεψεν
άπό εκεί είς τήν Λάνδην, ως κυρία Κε-
δράκη, είς τó πλευρόν τού συζύγου της.

Μετά δύο έτη ό Γιαννάκης έδωκεν έ-
ξετάσεις και έγινε δεκτός είς τήν
Ναυτικήν Σχολήν. Ό Ευτόχιος άπῆλθεν
είς τήν Άφρικήν, ως άξιωματικός τών
Σπαχῆδων. Και ό κ. Δούμανης χο-
ρεύει τώρα είς τά γόνατά του τó παιδά-
κι της Μηλιάς, ένα χαριτωμένον άγορά-
κι, τó όποϊον τής όμοιάζει πολύ. Η εύ-
τυχία έκαιοικούσεν είς τήν Λάνδην και
δέν τήν άφήκε ποτέ.

Ό δέ Ζοζός ; θα έρωτήσετε. Ό
Ζοζός λοιπόν έκλαιγε άπό τήν χαράν
του κάθε καλοκαΐρι ποϋ έγύριζεν ό Γι-
αννάκης· και όταν έφευγε πάλιν διά τήν
Σχολήν· ό αγαθός μαΐρος δέν έδλεπε
τήν ώραν ποτε να έλθῃ ό γραμματοκο-
μιστής να του φέρῃ κανένα γραμμα από
τόν Γιαννάκην του.

ΦΟΚΙΟΝ ΕΘΝΑΕΡΟΣ

κατά τó γαλλικόν της Α. ZENNEBRAH

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΡΟΒΙΝΣΩΝΑΝ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

ὁ καλὸς σου ὁ Γιούλιβερ εὐρέθη με τὸ κεφάλι μέσα εἰς τὸ νερὸ καὶ μόνον με τὰ ποδάρια ἀπ' ἔξω.

Τί εὐτυχία ὅμως! ἕνα πλοῖον ἐπερνοῦσε ἐκείνην τὴν στιγμήν, τὸν ἐπῆρε μέσα, τὸν ἐπεριποιήθη, καὶ ἔτοι ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνας ὁ Γιούλιβερ ἐγύρισε καὶ πάλιν εἰς τὴν πατρίδα του. Ὑστερα ἀπὸ τόσα παράδοξα καὶ θαυμάσια συμβάντα, ξαναεἶδε καὶ πάλιν τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του, ποῦ τὸν εἶχαν πεῖα γιὰ χαμένον καὶ τὸν ἔκλαιγαν!

Ἐλπίζω ὅτι τώρα ὁ Γιούλιβερ ἰατροῦθη εἰς τὴν ἐντέλειαν ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν ταξιδιωτῶν. Ἄν ὅμως τοῦ ξανάλθῃ πάλι ἡ τρέλλα καὶ ἀποφασίῃ νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ ἄλλας χώρας, νὰ εἴσθε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ λείψω νὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ. Καὶ τοῦ χρόνου, παιδιά μου.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙ ΑΓΙΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

(Κριτικὸς τοῦ ἰδίου.)

ΤΕΛΟΣ πάντων! Νὰ ποῦ κατῶρθωσα νὰ κάμω καὶ ἐγὼ ἕνα Διαγωνισμόν ἰδικόν μου, ἐντελῶς ἰδικόν μου, δηλαδὴ κατάδικόν μου, — μολονότι δὲν θὰ εἶνε καὶ ἡ καταδίκη μου, διότι καθὼς θὰ ἰδῆτε, κα-

νεῖς δὲν μ' ἐκατάδικασεν, ἀλλὰ ὅλοι μ' ἐσυγχώρησαν. Μόνος μου ἀνέγνωσα τὰς ἐπιστολάς, καὶ μόνος μου θῆλοναίμω τὰ βραβεῖα, χωρὶς τὴν βοήθειαν κανενός· τί χάρα!

Πῶς μ' ἐκατάλαβεν ὁ Νάυαρχος τῆς Βαρέλλας! Μὰ τί ἐξυπνο παιδί! Οὔτε φανερὸ τοῦ φεύγει, οὔτε μυστικόν... Ἀκούσατε, παρακαλῶ τί μου γράφει, καὶ... τρίψετε τὰ μάτια σας:

«... Ἀλλὰ, μπρὲ Νάυαρχε τῆς Βαρέλλας, ἔλα εἰς τὰ λογικά σου. Τί συγχωρεῖς τὸν καϊμένον τὸν Ἀνανία, ἐν ᾧ πρέπει νὰ τον συγχωρήσῃς; Ὑπάρχει μεγαλύτερα καινοτομία, ἀπὸ αὐτὴν ποῦ ἔκαμην ὁ φίλος τοῦ Ἀζαρία; Ἔως τώρα εἶχαμεν τὰς Κυριακάς καὶ τοὺς διαφόρους Διαγωνισμούς, μικροὺς καὶ μεγάλους. Νὰ τώρα ποῦ ἔχομεν καὶ Διαγωνισμόν Ἐπιστολογραφίας, ἀφ' οὗ ὁ ψυχολόγος πρόκειται νὰ βραβεύσῃ τὴν καλλιτέραν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολήν του! Καὶ ἐν ᾧ παρακαλεῖ τοὺς συνδρομητὰς νὰ τον συγχωρήσουν, διότι μεθ' ὅλας τῶν τὰς ὑποσχέσεις δὲν ἐκαινοτόμησε φέτος, ἐξ ἄλλου κάμνει τὴν μεγαλύτεραν, τὴν πρωτάκουστον καινοτομίαν, τὴν ὁποίαν κανεῖς δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψιν.

« Ζήτω λοιπὸν ὁ Ἀνανίας! Ζήτω ἡ πρωτότυπος καινοτομία του! Ζήτω ὁ φίλος του Ἀζαρίας... »

Ζήτω καὶ ὁ Νάυαρχος τῆς

Βαρέλλας! Καὶ ὡς μπουναμῶν τῆς Πρωτοχρονιάς, ἄς πάρῃ ἐκ μέρους μου καὶ ἕνα Βραβεῖον... Δεύτερον.

Μπᾶ! καὶ γιὰτί ὄχι Πρῶτον; θά μ' ἐρωτήσετε. Κ' ἐγὼ θὰ σας ἀπαντήσω: Μὴ βιάζεσθε! Ὅποιος βιάζεται σκοπτάπτει. Εἶδατε πρῶτα καὶ τὰ ἄλλα γράμματα; Καὶ ποῦ ἤξεύρετε ἂν δὲν ὑπάρχῃ κανένα ἐξυπνότερον, ωραιότερον, πλέον καλογράμμικόν ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ Νάυαρχου, καὶ πλέον σύμφωνον μετὰ τὸν σκοπὸν τοῦ Διαγωνισμοῦ; Νομίζετε ὅτι μόνον ὅσοι ἐκατάλαβαν τὸ παιγνίδι, ἀπῆγγησαν καλὰ; Καθόλου. Ἄλλοι ποῦ δὲν το ἐκατάλαβαν ἀπῆγγησαν καλλίτερα. Καὶ διὰ νὰ σας τὸ ἀποδείξω ἀμέσως, ἰδοὺ, διαβάσετε τὸ γράμμα τῆς Γλυκερίας Ἐλεπίδος:

Μυλόρδε Ἀνανία.

« Καλῶς ὤρισες! Πῶς δὲν ἐπερίμενες νὰ περῖσθαι καὶ ὁ χειμῶνας, καὶ ὕστερα νὰ μὸς ἔλθῃς ἀπὸ τὸ Φάληρον;

« Ὁραὶα δικαιολογία! Ποῦ τὴν ἤρρες! Καὶ ἦτον ἀνάγκη νὰ σκέπτεσαι δέκα μῆνες μαζί μετὰ τὸν Ἀζαρίαν; Τύψεις συνειδήσεως, λέει, καὶ κολοκῦθια μετὰ τὴν ῥίγα νι. Αὐτὰ ὅλα ἦταν διὰ νὰ μὸς καλοπιάσῃς. Ἄμ' βέβαια· σὺ θὰ εἶπες μετὰ τὸν νοῦν σου: «Καλὲ, τί με μέλει! ἄς διατρεδάξω ἐγὼ εἰς τὴν Ἀμυγδαλή Παρალიαν μετὰ τὰς Μούσας μου, καὶ ἄς τοὺς ἀφίνω μετὰ τὴν Γλυκερίαν Ἐλεπίδα τοῦ μυστικῶ μου καὶ μετὰ τὰς Γλυκερίας Ἀναμνήσεως τῶν ρεμβασμῶν μου.» Καὶ τίς οἶδες, μήπως ἐκεῖ, εἰς τὴν Μαργενομήνην Ἀμρογιάδιαν, δὲν ἀνεδείχθη καὶ Νάυαρχος καμμιᾶς Βαρέλλας, ποῦ σ' ἐτραβούσεν ἴσως ὡς Μαγνητικὴ Βελόνη!...

« Κάτσε Βρέστο τώρα — καὶ πῶς νὰ το εὔρῃς, — εἰς ὁ προκομμένος Ψυχολόγος, τοῦ ὁποῦ το μυστικὸν ἐπεριμέναμεν μετὰ τὸν Νάυαρχον καὶ τὸν Τρομάρα τῶν καλαμπουριστῶν εἰς τὴν ἐν Φαλήρῳ ἐπαυλίῳ τοῦ Ἀζαρία!... Ἀλλὰ σὺν εἶδες τὴν Ἀνακατοσοῦραν καὶ τὸν Χάλασμον Κόσμου ποῦ ἐκάμναμεν, μᾶς ἐπαρουσιάσθησαν Ἰππότες τῆς Ἐλευσίνης καὶ Μορφῆς, ζητῶν τάχα τὸν οἶκτον καὶ τὸν ἔλεον μετὰ τὰς ἑδαφιαίας σου ὑποκλίσεις, ἀπὸ τὴν Διάπλασιν, τὰς ἀδελφάς σου καὶ τὴν κυρά-

Μάρθαν, ποῦ ἄξιζε νὰ σου καταβῆσθαι μὴ Κραπακιά μετὰ τὴν κουτάλαν τῆς σούπας.

« Καὶ κατόπι, νὰ σου γονυκλινήσῃ σὺν Ἀδωμένῳ Ποντικῷ ἐμπρὶς μας, ζητῶν καὶ ἐλπίζων μετὰ τὸ Μπουμπουνισμένον Μυαλό σου καὶ συγγνώμην! Χά, χά, χά!

« Ἐ... ἄς ἔχῃς χάρι γιὰ πρώτη φορά. Ἀλλὰ Πρόσεχε Κάλὰ, Ἄγγουρολογιῶτατε, γιὰτί ἂν το ξανακάμῃς, θὰ εὔρῃς τὸν μπελά σου ἀπὸ τὸ Ζιζάνια τῆς Διαπλάσεως καὶ δὲν θὰ σου μείνῃ καμμία

ΓΑΥΚΕΙΑ ΕΛΠΙΣ σωτηρίας.

« Ὑ. Γ. Ἀλήθεια, ἐξέχασα νὰ σου διαβιβάσω τὰς ἀπείρους μου εὐχαριστίας διὰ τὴν σουπρίζ, ποῦ μας ἔκαμες.

Ἡ ἴδια »

Πάρε λοιπὸν τὸ Πρῶτον Βραβεῖον, Γλυκερία Ἐλεπίς, διότι σοῦ ἄξιζει. Καὶ σε παρακαλῶ πολὺ νὰ μὸς στείλῃς τὴν φωτογραφίαν σου γρήγορα. Φαντάσου πῶς θὰ θέλῃ νὰ ἰδῇ ὁ Νάυαρχος τῆς Βαρέλλας τί μούτρα ἔχουν ἐκεῖνοι ποῦ το ἀρπάξουν ἔτσι ἀπὸ τὰ χέρια... τὸ Πρῶτον Βραβεῖον.

Μένει ἀκόμη ἐν Δεύτερον. Καὶ το δίδω τῆς Φωτιάς καὶ Λαύρας διὰ τὴν νέαν παραγωγὴν τοῦ ὀνόματός μου.» « Κατ' ἐμὴν ἰδέαν γράφει, — παραγγέσει τὸ πιθανότερον ἀπὸ τὸν σύνδεσμον ἂν, ἂν, (δὶς) καὶ ἀπὸ τὸ ἄς. Καὶ πραγματικῶς ἐπὶ τόσους μῆνας δὲν ἐσκέπτεσο ἄλλο, εἰμὴ «ἂν εἶπω ψεύματα; ἂν μ' ἐπιπλήξουν;» Οὕτως ἡ ἐργασία ἐπροχώρει μετὰ τὸ ἂν, ἂν, καὶ συνεπληρώθη τέλος διὰ τοῦ ἄς εἶνε!

Τρίτῃ Βραβεῖα, θά τα πάρουν: τὸ Ἀσημένιον Κύμα διὰ τὴν ἐξῆς φράσιν του: « Πρέπει νὰ εὔρῃς ἄλλην καινοτομίαν. Εἶνε ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ ἐπανακτῆσθαι τὴν ἡσυχίαν τῆς συνειδήσεως. Διότι νομίζω, ὅτι ὁσον προθυμότερα μᾶς συγχωροῦν οἱ ἄλλοι τὰ σφάλματά μας, τόσον ἡμεῖς αἰσθανόμεθα τύψεις, ἀναγνωρίζοντες, ὅτι ἡμεθεὶς ἀνάξιτοι τῆς σέως τῶν καλωσύνῃς » ἢ Ναιῖας καὶ ἡ Ἀνακατοσοῦρα, διὰ τὰς χαριτωμένας τῶν ἐν γένει παρατηρήσεις.

Τέλος εὐχαριστῶ ὅσους μ' ἐσυγχώρησαν μετὰ τὴν προθυμίαν καὶ μετὰ τὴν ὠρίας ἐπιστολάς: τὸν Ἀρχινάυαρχον Θεμιστοκλέα, τὴν Εὐπλόκαμον Νύμφην, τὸν Ράσ Αλοῦλαν, τὸν Ἄρατον, τὸν Πλοῦραρον Ἀνγκῶ, τὴν Ἀττικὴν Νύκτα, τὴν Φιλοπάτριδα Ἰάδα, τὴν Χειμωνιάτικην Λιακάδαν, τὴν Ἰπποδάμειαν, τὴν Ξενιτεμένην Ἐλληνοπούλαν, τὸν Φλοῦ-

σον τοῦ Εὐξείνου καὶ τὰ μέλη τοῦ ἐν Πάτραις Συμβουλίου, τὸ ὁποῖον συνηλθεν ἐκτάκτως διὰ τὴν περίστασιν, ἦτοι: τὸν Ἀνεμοστροβίλον, τὴν Μυλαῖδην, τὴν Ἰριδα καὶ τὸν Ἡφαιστον. Εἰς ὅλους αὐτοὺς χαρίζω ἀπὸ ἕνα Πρῶτον Ἐπικινον. Ἀφίνω δὲ τὴν Εὐφημον Μνεῖαν εἰς ὅσους... δὲν ἐπρόφθασαν νὰ μου ἀπαντήσουν ἐντὸς τοῦ μηνός.

Ἔτσι ἔκαμα καὶ τοὺς μπουναμάδες μου καὶ ἡσύχασα!

Ο ἈΝΑΝΙΑΣ

ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ ΓΛΩΣΣΟΛΥΤΗΣ

Ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος εἶνε συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως» προτείνει εἰς τὸ φίλον τοῦ Κωστάκη νάπαγγεῖλῃ τὸν Γλωσσολύτην, τὸν δημοσιευθέντα εἰς προηγούμενον φυλλάδιον (σελ. 405).

Ὁ Κωστάκης δυσκολεύεται πολὺ καὶ ὁ Γιαννάκης ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλια. Εἰς τὸ τέλος ὁ Κωστάκης τοῦ λέγει:

— Τώρα ἦλθεν ἡ σειρά μου. Θά σε πληρώσω μετὰ τὸ ἴδιον νόμισμα.

— Τί; ξεύρεις καὶ σὺ κανένα γλωσσολύτην;

— Νοί! ἄκουσε καί πέ το καὶ σὺ γρήγορα:

Ἄω' ὅσα κάτω κόβουν πεῦκα
Τάχα πεῦκα κόβουν τάχα;
Τάχα πέφτ' ὁ πεῦκος κάτω;

Ὁ Γιαννάκης ἐδοκίμασεν, ἐδοκίμασεν... ἀλλὰ εἰς μάτην. Καὶ ἐπιτέλους, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Κωστάκη, ἡ ναγκάσθη νάνομολογήσῃ ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ δυσκολώτερος γλωσσολύτης ἀρ' ὅσους ἤκουσε.

Δὲν εἶχε δίκαιον;

Η ΟΥΡΑ ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ

Τὸ γατάκι νισουρά καὶ ἀπ' τὴ φούρκα του θὰ σκάσῃ: πῶς τὴν ἴδια του νουρά δὲν μπορεῖ νὰ τὴν προφθάσῃ!

Στρέφει πίσω τὴν θωρεὶ γαργαλεῖ πλάγι, πλάγι.
Σὺν κυνήγι τὸ θαρρεῖ—
θὰ το πιάσῃ ὅπου κι' ἂν πάγῃ.

Ὅμως διήτε σεῖς κακό! Μ' ὅτι πῆδημα κι' ἂν κάνῃ τὸ νουρί τὸ μαλακὸ Φεύγει καὶ δὲν τὸ προφθάνει!

Ἐννοια σου, φτωχὸ γατί, Πόσοι ἄνθρωποι ὅμοιοι σου— Μπρὸς τοὺς κυνηγοῦν κι' αὐτοὶ τὴν οὐρά ποῦ ἔχουν πίσου.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 55ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Πρωταθηνότος τὴν 2 Μαΐου 1898 πρὸς εὔρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλάδιοις Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ε. ε. δημοσιευθεισῶν 287 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροσθέντως. Ἄσσει, γραφεῖσαι ἐπὶ ἄλλου χάρτου, ἐκτὸς τοῦ ἰδιαιτέρου τῶν λύσεων, οὐδὲως ἐλήθησαν ὑπ' ὄψεϊ.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΕΙΣ

16 ἐτῶν καὶ ἄνω.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἡσυχὸς Ἀεράκι, 236.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φάλλων Ρόαξ, 234. — Ταπεινὸν Ἰον, 232. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τρεχαγροπόπουλος, 222. — Γαλαρὴ τοῦ Διγίου, 217. — Διγιναιὰ Ἀθηναῖα, 181. (Ἡ Θέλιποννα μετὰ λύσεις 220, ἡ Μέλιουσα Καλλιτέχνης μετὰ λύσεις 187, καὶ ἡ Ναυτοπούλα μετὰ λύσεις 185, τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχεύσαι ἢ μὲν Γ' Βραβεῖου εἰς τὸν 53ον Διαγωνισμόν, ἢ δὲ Γ' Βραβ. εἰς τὸν 54ον, καὶ ἡ τελευταία Β' Βραβ. εἰς τὸν 53ον, τῆς αὐτῆς τάξεως.)

ΕΠΗΙΝΟΣ: Ἀγροπολιώτατος, 176. — Τιμητικὴ Στάθῃ, 170. — Πάντοτε Φαῖδρα, 139. — Πελοαῦτης, 117. — Ἀύρα τοῦ Φαλήρου, 110. — Νέος Ἡρακλῆς, 108. — Σέλευκος ὁ Κεραυνός, 93.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κλεισθένης Γ. Φιλάρτος, 88. — Ἐδθμος Ναύτης, 82. — Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλους 81. — Ἀνδρέας Κεφαλλην, 74. — Ἀσσοχάρτο, 61. — Παραγιώτης Κ. Καρζῆς, 56. — Νασταλγὸς Ἑλληρ, 54.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ

12 ἔω; 15 ἐτῶν

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἡθοποιὸς Κήν, 223.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐμπροδολῆς, 183. — Βίγλα, 176. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σοφὸς Πιττακός, 175. — Ἄρθος τῆς Αὐγῆς, 173. — Παρήγορος τῶν Ὀλίφωρ, 171.

ΕΠΗΙΝΟΣ: Πιττὸν τῆς Ἐρμῆς, 155. — Ἀσπρη Γάτα, 152. — Ἀστὴρ τοῦ Βέγα, 130. — Ἰππίτης Γουλιέλμος, 125. — Μακρολέλεκας, 124. — Καρδερῖνα, 120. — Φροῖτο τῆς Ἐποχῆς, 114. — Κύνειον Ἄσμα, 112. — Μ. Χιφζῆς, 111. — Ἀντικὸς Ποιητὴς, 105. — Μπουμπουνισμένον Μυαλό, 96. — Ἰρις, 93. — Παλιρροία τοῦ Εὐρίπου, 92.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Λευκὸς Ἐλέφας, 85. — Ἐλευθέριος Ἑλληρ, 84. — Ἰσπανοαμερικανικὸς Πόλεμος, 79. — Χειμωνιάτικη Διακάδα, 75. — Στρατηγὸς Ἀντίβας, 74. — Κοριολάνος, 72. — Χρυσὸς Τρίπους, 71. — Γεράσιμος Λασκαρῆτος, 69. — Ἰπποδάμεια Παπαδοπούλου, 67. — Ἀττιβίριον Ρόδου, 65. — Ἀκτίς Ἡλίου (Μακροχωρίου), 60. — Ὁραία Ἑλληρῖς, 58. — Βασιλεὺς τῶν Ἀνθῶν, 55. — Δελφὶν τοῦ Ἐδέιτου, 54. — Ἑλληνικὴ Θάλασσα, 53. — Φιλόμουσος Παῖς, 47. — Πιστὸς Στρατιώτης, 46.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

11 ἐτῶν καὶ κάτω

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φθεροπορινὴ Νόξ, 140.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γιαννάκης Κ. Μαντζίκος, 120. — Σκαριδάκι, 107. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀπόστομος Βράχος, 93. — Μαρία Α. Καλλιγίκα, 75. — Κυματίζουσα Θάλασσα 65. — Ὁ Ζεβάρ, μετὰ λύσεις 76, τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὸν Β' Βραβεῖου τῆς αὐτῆς τάξεως εἰς τὸν 54ον Διαγωνισμόν.

ΕΠΗΙΝΟΣ: Τάνταλος, 55. — Κῆμα τῆς Πριγκίπου, 54. — Ἄρθος τῆς Ἀνατολῆς, 40. — Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου, 44. — Γέφυρα τοῦ Νείλου, 43. — Ἰππίτης Μαντζουράνας, 36. — Σαρδανάπαλος, 34.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἰσοτεφὸς Ἄστυ, 27. — Φιλάμμων, 26. — Φλογερά Ἀκτίς τοῦ Σουλίου, 23. — Ἀρθιομένη Ἀμνηδαλιά, 19. — Παραγιώτης Μπότασης, 18.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὀρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἐξῆς ἀναμῆξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων:

Ἄγρια Ἀγκινάρα, 17. — Ἄγριος τῆς Ἀμερικῆς, 8. — Ἄγνωστος, 13. — Ἀεροναυτοπούλα, 4. — Ἀκοίμητος Ἀηδών, 26. — Ἀκρίτας, 16. — Ἀλεπού, 7. — Ἀμαρτωλὸς Ἑλληρ, 2. — Ἀρίων ὁ Μυθηναῖος, 11. — Ἀτρήμιτος Ἑλληρ, 13. — Ἀψὲ Σβόσε, 4. — Ἀνδριάννα Βλασοπούλου, 8. — Βραχυσιασμένη Κοκκοβάγια, 3. — Γραβιῆς, 27. — Γραμματοσυλλέκτης, 16. — Δέαν, 44. — Νικήας Διαπλαράκος, 8. — Δ. Σ. Διπλας, 12. — Ἐθρικὸς Ὑμνος, 33. — Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανότατος, 39. — Ἑλληρ Πυροβολητῆς, 21. — Ἑραεὶνὴ Χάλας, 9. — Κ. Ε. Ζαλοκώστας, 15. — Ἠλεκτρικὸν Φῶς, 1. — Θωρακίτης, 5. — Σ. Γ. Καραμάνος, 20. — Κατοαρίδα, 12. — Κλάδος Ἑλαιῶς, 12. — Μ. Κορυφῆς, 7. — Λαγάνα, 15. — Λευκὸς Κύκνος, 10. — Λουκάς Δ. Δέφας, 3. — Μαθαθόνειος Ἀρμενός, 10. — Μαστρογαλαστής, 8. — Μέλιον Ἦρος, 28. — Μενοικιάδης Πάτροκλος, 41. — Μεσολογγιτάκι, 3. — Μικρὸς Περιεργος, 16. — Μόσσα τῆς Ἀστρονομίας, 20. — Βασίλειος Πανδῆς, 1. — Ρωσικὴ Καραμέλα, 10. — Σαρδανάπαλος, 9. — Σκηπτῆρον τοῦ Διός, 28. — Σκουλήκι τῆς Γῆς, 16. — Σοφὸς Σωκράτης, 20. — Τίς τῆς Νυκτός, 5. — Τυποθήσιος Ἐδελπῖς, 4. — Φωτιὰ καὶ Λαύρα, 12. — Χιονοσκεπὲς Ὅρος, 4.

Σημειώσις. — Ἐκτὸς τῶν ἐπὶ ἄλλου χάρτου γραφεῖσθαι λύσεων, δὲν ἐλήθησαν ὑπ' ὄψεϊ καὶ αἱ γραφεῖσαι μὲν ἐπὶ τοῦ χάρτου τῶν λύσεων, ἀλλὰ παρὰ τὸν Κανονισμόν (πρὶν δύο ἢ περισσοτέραν φυλλάδιον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου χάρτου — ὅτε ἐλήθησαν ὑπ' ὄψεϊ του ἐνός μόνου φυλλάδιου, —) καθὼς καὶ αἱ ἐκπρόθεσμοι ἢ ὁπωσδήποτε ἀνωμάλως σταλεῖσαι κτλ. Ἡ ἀκριβὴς ἐξέλεξις τῶν λύσεων ἀπαιτεῖ ἐκ μέρους τῶν δικηνοικιζομένων ἀκριβεστάτην τήρησιν τοῦ Κανονισμοῦ. Ἔστω πρὸς γνῶσιν πάντων.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1899

Αγαπητοί μου

«Κάθε νέος τόμος της Διαπλάσεως πρέπει να είναι άνωτερος του προηγούμενου.»

Ίδου με δλίγας λέξεις το προοδευτικόν μου πρόγραμμα το όποϊον ανέκαθεν προσεπάθησα να τηρήσω, και καυχώμαι ότι το κατώρθωσα. Ο τόμος του 1898 εύρισκεται σήμερα ολόκληρος εις τας χείρας σας. Φυλλομετρήσατέ τον άπλωσ, συγκρίνετέ τον προς τον τόμον του 1897, και θα ιδήτε άμέσως όλην την διαφοράν όλην την πρόοδον και την βελτίωσιν, ή όποια συνετε-

λέσθη φέτος, και υπό έποψιν χάρτου και υπό έποψιν εικόνων, και υπό έποψιν ύλης, και υπό έποψιν νεωτερισμών. Κατόπιν αναγνώσατε τα Νέα του 1899, τα όποια μετά χαράς έρχομαι σήμερα, κατά το σύνηθες, να σας προαναγγείλω, και θα ήμπορέσατε να φαντασθήτε όλην την διαφοράν, την όποϊαν θα παρουσιάση πάλιν ο νέος τόμος του προσεχούς έτους, συγκρινόμενος προς τον παρόντα.

Και έν πρώτοις έλπίζω, ότι το φυλλάδιόν μου δεν ή αποτελήται πλέον από 8 σελίδας, άλλ' από δώδεκα. Το Έπισπάθωμα, το ειδικόν, προς αύξησιν του φύλλου άνευ αύξήσεως της συνδρομής, ήρξισε με τόσον ζήλον και με τόσην ζωηρότητα, ώστε δύναται τις να είναι βέβαιος, ότι οι νέοι συνδρομηταί θα γίνουν γρήγορα δις ή τρις και ότι εύθύς, από τους πρώτους μήνας του νέου έτους, άν όχι από τον πρώτον, θα πραγματοποιήθη ή αύξησις του φύλλου, ή προσθήκη τεσσάρων ακόμη σελίδων, ή όποια θαποτελέση βεβαίως την σπουδαιότεραν καινοτομίαν του 1899.

Ας έλθωμεν τώρα εις τα δημοσιευθήσμενα έργα. Έχω ήδη έκλέξη τα δύο μεγάλα μυθιστορήματα, τα όποια ήντικαταστήσουν την Σφίγγα των Παγών και τους Μικρούς Ροβινσώνας και θα διαρκέσουν όλον το έτος, έπιφυλασσομένη να έκλέξω και τρίτον, όταν το φύλλον αύξηθη.

Το πρώτον είναι έργον του André Laurie, του μάγου συγγραφέως του Πρόαντος και του Κληρονόμου του Ροβινσώνας, του συνεργάτου του Ιουλίου Βέρν, με τον όποϊον τόσον ομοιάζει κατά την ιδιοφυίαν. Επιγράφεται

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

και ως ήρωας έχει μίαν δεκαεπταετή νεάνιδα, την Κοράλιαν Μασσαί, και τον δεκαεπταετή αδελφόν της Γεράρδον, των όποϊων έξιτορεί τας μακράς και άνηκούστους περιπετείας. Οι νέοι ούτοι έταξείδευον μετά της οικογενείας των δια την Αφρικήν, και ειδικώς δια το Τράνσβαλ, δια την μυθικήν χώραν του χρυσού, όπου ο πατήρ των, ο κ. Μασσαί, μετέβαινε να εγκατασταθί, ως αντιπρόσωπος μιάς Μεταλλευτικής Έταιρείας. Έξαφνα το άτμόπλοϊον, το όποϊον τους μετέφερε, ναυαγεί, βυθίζεται, και τα δύο άδελφια με την ύπηρέτριάν των, άποχωρίζονται από τα λοιπά μέλη της οικογενείας, σώζονται εις μίαν λέμβον μετά ξένων έπιβατών, και

προσορμίζονται εις την πλησιεστέραν αφρικανικήν ακτήν, χώραν έρημον και άγρίαν. Έκεί πίπτουν εις τας χείρας των Σομαλήδων, άγρίας αφρικανικής φυλής, οι όποιοι δια πρώτην φοράν έβλεπον λευκούς ανθρώπους. . . Και τώρα τί θα γίνουν; θα φαγωθούν από τους άγρίους; θα σωθούν από τας χείρας των, θα επανεύρουν τους γονείς των και τον αδελφόν των; θα φθάσουν εις το Τράνσβαλ; θα εύρουν τον χρυσόν που όνειροπολούν; θα εύτυχήσουν ποτέ, ύστερα από τας φοβεράς περιπετείας των;

Αυτά πλέον θα τα μάθαιτε, όταν ήναγνώσατε το λαμπρόν αυτό μυθιστόρημα, το όποϊον είμαι βεβίχι ότι θα σας κάμη μεγάλην, πολύ μεγάλην έντύπωσιν. Αί περιγραφαι της μεσημβρινής Αφρικής, με τα θαυμάσια της φυτά, με τα άγρια θηρία της, με τους δηλητηριώδεις της όφεις, ως έμφανισις νέου κόσμου και άγνώστου τά ήθη των μαύρων Σομαλήδων και ο βίος των χρυσοθηρών οι χρακτικές του Γεράρδου και της Κοράλιας, οι όποιοι δια θαυμαστής εύφυχίας άντιμετωπίζουν τους κινδύνους και εξέρχονται εκ των δυσχερειών, — όλ' αυτά θα σας έλκύσουν και θα σας μαγεύσουν. Είναι τόσον τερπνόν το μυθιστόρημα αυτό, όσον και διδακτικόν. Κοσμεϊται υπό πολλών μεγάλων και λαμπρών εικόνων. Θα το μεταφράση δε ο κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος.

Και τώρα από την μεσημβρινήν Αφρικήν, μεταβαίνομεν άν αγαπάτε εις την Ισπανίαν. . . Οξ μας όδηγήση ο Jacques Lemaitre ο συγγραφεύς του δευτέρου μυθιστορήματος, το όποϊον θα δημοσιεύσω. Ονομάζεται:

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

και ο ήρωας του είναι πάλιν νεαρός γάλλος, ένα παιδί μεγάλης εύγενούς οικογενείας, ο Ρογήρος Νοαρμών. Αλλά, θα μου ειπήτε, πώς εύρέθη εις την Ισπανίαν; Θα σας το εξηγήσω άμέσως. Το μυθιστόρημα τούτο διαδραματίζεται επί Ναπολέοντος του Α' και ειδικώς κατά την εποχήν του φοβερού εκείνου πολέμου μεταξύ Γαλλίας και Ισπανίας (1810) όταν οι Γάλλοι έπλήρυσαν τόσον άκριβά την εισβολήν των εις την γενναίαν χώραν των Ιταλών και των ταυρομάχων. Ο Ρογήρος έχει καταταχθί εις τους πεζοναύτας της Αυτοκρατορικής Φρουράς, ως μουσικός, και εύρίσκειται μεταξύ των γάλλων αιχμαλώτων τους όποιους κρατούν εις τα κάτεργα και τόσον σκληρά βασανίζουν οι Ισπανοί. Ο θεός του Ρογήρου, μεθ' ενός φίλου του μετακίνουν εις την Ισπανίαν, δια να έλευθερώσουν τον αιχμάλωτον. Έν τώ μεταξύ άλλοι κακοί και αισχροκερδείς άνθρωποι προσπαθούν να εξαφανίσουν τον Ρογήρον, δια να σφετερισθούν την περιουσίαν του. Αρ' ένός λοιπόν ή αιχμαλωσία, αρ' έτέρου ή καταδίωξις, και έν τώ μέσω αυτών ο άτυχής άλλ' άφοβος και πολυμηχανώτατος Ρογήρος, ο όποϊος με την βοήθειαν των φίλων του, προσπαθεί να υπερπηδήση όλας τας παγίδας που του στήνουν δεξιά και άριστερά, και να σωθί, και να επιστρέψη εις την πατρίδα του και να αναλάβη την περιουσίαν του και το ένδοξον όνομά του.

Αυτή είναι έν συντόμω ή πλοκή του μυθιστορήματος' αλλά πόσα λεπτομέρεια! πόσα επεισόδια! πόσα περιπέτεια! Το ένδιαφέρον σας θα κινήται τόσον ζωηρόν, ώστε δεν θα βλέπετε την ώραν, πότε να έκδοθί το φύλλον, δια να αναγνώσατε την συνέχειαν. Και σημειώσατε, ότι το ύφος του μυθιστορήματος αυτού είναι πολύ άπλοον, πολύ εύκολον, ώστε θα ήμπορούν να το αναγινώσκουν, μαζί με τα μεγάλα, και τα μικρότερα παιδια. Είναι δε και τόσον έξυπνον, τόσον παιδρόν,

τόσον ζωηρόν, ώστε ύπενθυμίζει πολύ την άλησμόνητον εκείνην «Οίχογένειαν Μαντζουράνα.» Θα το μεταφράση ο κ. Κίμων Αλκίδης, θα συνοδεύεται δε από πλήθος ώραιότατων εικόνων.

Έκτός των δύο μυθιστορημάτων, θα δημοσιευθούν πολλά άλλα μικρότερα διηγήματα, εικονογραφημένα και μή. Η δε Κυρά Μαρθα θα διηγηθί εις τα πολύ μικρά παιδια και άλλας ιστορίας, επίσης τερπνάς και ώραιάς, όσον και τα Ταξείδια του Γιούλιβερ. Θα δημοσιευθούν επίσης ώραιότατα ποιήματα, μύθοι, μονόλογοι, διάλογοι, δράματα, κωμωδία, κτλ. έργα των τακτικών και έκτάκτων συνεργατών μου, ο κύκλος των όποϊων όλον έν γίνεται εύρύτερος.

Ο κ. Φαίδων, ο συγγραφεύς των Αθηναϊκών Έπιστολών, θα σας τέρψη και θα σας διδάξη το προσεχές έτος με νέαν σειράν άρθρων, ή όποια όνομάζεται:

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Θα σας περιγράφη δηληδή τακτικά τους περιπάτους του άνά τας Αθήνας. Και μετ' αυτού θα επισκεφθήτε και σεις όλα ταξιοθέατα της πρωτευούσης, και τας περίξ έξοχάς και τας Αρχαιότητας και τα Μουσεία και τα Καταστήματα και τα Σχολεία, και τα Γυμναστήρια, πάν ό,τι δύναται να κινήση την προσοχήν σας και το ένδιαφέρον σας. Και όλα αυτά με επεισόδια, με ανέκδοτα, με πληροφορίας, με σκέψεις, με έντυπώσεις, ούτως ώστε να διασκεδάσετε, αλλά συγχρόνως και να διδάσκησθε. Βλέπετε ότι το πρόγραμμα του αγαπητού σας κ. Φαίδωνος είναι εύρύτατον, και ούδεμία άμφιβολία ότι θα το εκτελέση με την συνήθη του δεξιότητα, με την δύναμιν εκείνην και την κομψότητα της γραφίδος, ήτις τοσάκις εκίνησε τον θαυμασμόν σας κατά την τελευταίαν τριετιαν. Κατά πάσαν πιθανότητα οι Αθηναϊκοί Περιπατοί του κ. Φαίδωνος θα συνοδεύονται και υπό εικόνων.

Οι Δώδεκα Μήνες, εις τους όποιους συνειργάσθησαν φέτος μετ' ίσης έπιτυχίας οι κ. κ. Ιωαννίδης και Γαλάσης, αντικαθίστανται φέτος από μίαν

ΜΗΝΙΑΙΑΝ ΤΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ

δηλαδή από σειράς γελοιογραφιών, σχετικών με τον μήνα, αι όποια θα δημοσιεύονται τακτικά εις την αρχήν εκάστου μηνός. Και τας γελοιογραφίας αυτάς θα όφείλωμεν εις τον κ. Γαλάνην, τον νεαρόν καλλιτέχνην, ο όποϊος, γνωρίζετε πλέον με πόσην έντέλειαν ζωγραφίζει.

Έκτός των γελοιογραφιών τούτων, θα έχωμεν από του νέου έτους και

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

δηλαδή το «Παιδικόν Πνεύμα» το όποϊον δημοσιεύω συνηθως, θα συνοδεύεται εις κάθε φύλλον και από μίαν ή δύο μικράς γελοιογραφικής εικόνας. Και επειδή τα Παιδικά Πνεύματα είναι έργα σας, ίδου ότι θα βλέπετε τα έργα σας δημοσιευόμενα με εικόνας. Α, σας βεβαίω ότι δεν είναι μικρά ευχαρίστησις αυτό δι' ένα συγγραφέα, — έστω και Παιδικού Πνεύματος!

Έννοείται ότι δεν θα λείψη και μία νέα σειρά

ΜΑΓΙΚΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

ώραιότερων και από αυτάς, αι όποια σας διεσκέδασαν τόσον κατά το έτος τούτο.

Τώρα ας έλθωμεν εις τους Διαγωνισμούς.

Θα εξακολουθήσουν και κατά το προσεχές έτος αι μοναδικαι Κυριακαί μας. Αλλά θα ιδρυθί και έν περιεργότατον

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

μία καινοτομία, ή όποια θάφηση Έποχήν, όπως και αι Κυ-

ριακαί, και τας λεπτομερείας της όποίας θα μάθετε εύθύς από τα πρώτα φύλλα του Ιανουαρίου διότι τώρα δεν είναι καιρός. — Επίσης θα επαναληφθούν και οι λοιποί

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

και μάλιστα ο Διαγωνισμός της Ραπτικής, τον όποϊον φέτος αι φροντίδες της Ψηφοφορίας δεν μας αφήναν καιρόν να κάμωμεν.

Άλλη σπουδαιότατη καινοτομία του 1899, θα είναι

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

δηλαδή έν Α' Βραβείον, το όποϊον θα δίδω ως άθροισμα των μικρότερων βραβείων τα όποια θα λάβη τις κατά καιρούς. Η πρώτη ιδέα όφείλεται εις το «Ήουχο Αεράκι», το όποϊον έσκέφη, πολύ όρθως ότι ένας π: χ: ο όποϊος έλαβεν ήδη τρία ή τέσσαρα δεύτερα βραβεία εις Διαγωνισμούς, δύναται δικαίως να θεωρηθί ως λαβών Α' Βραβείον, και να δημοσιευθί ή εικόνη του, και να λάβη τρεις τόμους ώς δώρον, κτλ. Ίσως μάλιστα ή εργασία του ούτω διακρινομένου σταθερώς εις πολλούς Διαγωνισμούς δια πολλών κατωτέρων βραβείων, είναι αξία περισσότερας εκτιμήσεως και άνταμοιβής από την εργασία του βραβευομένου άπαξ και εις ένα Διαγωνισμόν δια Α' Βραβείου, το όποϊον ένίοτε όφείλεται και εις την καλήν τύχην. Σήμερα π: χ: δημοσιεύεται ή εικόνη ένός ο όποϊος έλαβε Α' Βραβείον εις ένα Μεταφραστικόν Διαγωνισμόν πρώτην φοράν διαγωνιζόμενος και άλλος, ο όποϊος διαγωνίζεται επί έτη, και έλαβεν ήδη πλείστα όσα δεύτερα και πρώτα βραβεία, δεν έτυχεν ακόμη αυτής της Τιμής. Προς άποφυγήν λοιπόν ή έλάττωσιν του άτόπου — το όποϊον μου υπείδειξεν το «Ήουχο Αεράκι», — άπεφάσισα να δεχθώ την πρότασίν του και να θροίξω του λοιπού τα βραβεία, τα όποια θα λαμβάνη εκάστος. Και ο λογαριασμός θα γίνεται ως εξής: Το Α' Βραβείον θα είναι ίσον με την μονάδα (1). Το Β' με το τέταρτον αυτής (1/4) και το Γ' με το όγδοον αυτής (1/8) ο δε Έπαινος, (είτε πρώτος, είτε δεύτερος, είτε τρίτος) ίσοῦται με το δέκατον έκτον της μονάδος (1/10). Από 1ης Ιανουαρίου θάνοίξω ιδιαίτερον βιβλίον, εις το όποϊον θα, έγγραψω τους βραβευομένους, με το Βραβείον το όποϊον έλαβεν εκάστος. Και μόλις ο αριθμός των Βραβείων εκάστου βραβευομένου δώση άθροισμα 1, άμέσως θα τω άπονέμω το Αθρόον Βραβείον και θα δημοσιεύω την εικόνα του. Παραδείγματος χάριν: Ο δεινα συνδρομητής έλαβε δύο Β' Βραβεία εις τας Λύσεις (1/4 + 1/4) έν τρίτον Βραβείον εις το Διήγημα (1/8) και έν Γ' Βραβείον εις την Κυριακήν (1/8) τέσσαρας Έπαιμούς εις Μικρούς Διαγωνισμούς (1/10). Προσθέτω: 1/4 + 1/4 + 2/8 + 4/16 = 1

Άρα ο δεινα δικαιούται να λάβη το Αθρόον Βραβείον. Και άλλη μεγάλη καινοτομία:

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΥΣΗΜΩΝ

έν βραβείον όλως ιδιαίτερον και χωριστόν από τα άλλα. Θα είναι το βραβείον του διαρκούς, του σταθερού, του ακηρύκτου και άνευ όρων και προθεσμιών Διαγωνισμού, ο όποϊος γίνεται μεταξύ όλων των συνδρομητών μου, συναμιλλωμένων έν τή δράσει των, ποίος θα διακριθί περισσότερο, ποίος να έπη τα ώραιότερα πράγματα, ποίος να στείλη τας ώραιότερας Άσκήσεις, και Παιδικά Πνεύματα, ποίος να δείξη περισσότεραν εύφυίαν εις την Άλληλογραφίαν του, ποίος να κάμη την ώραιότεραν πράξιν. . . Έκαστος λοιπόν θα χαρίζω Εύσημα. Έστειλες μίαν ώραιάν και πρωτότυπον Πν. Άσκησιν; Όρίστε έν εύσημον! Έστειλες μίαν έξαιρετικώς ώραιάν έπιστολήν; Όρίστε έν Εύσημον! Έγραψες έν εύφύστατον Παιδικόν Πνεύμα; Όρίστε

πνοη Δράκοντα (εὐχαριστῶ πολύ· εἶπε εἰς τὸν νέον φίλον μου νὰ μου γράψῃ·) *Σανθὴν Νησιωτοπούλου* (δόξα σοι ὁ Θεός!) *Χιουσοκεπέδης Ὀρος*, *Τέττιγα τῆς Ἀγαίας*, (ὄραϊται αἱ Ἀσκήσεις σου, καὶ τὸ ποιήμα σου ἐπίσης διὰ τὸν Πράντα·) *Ζωὴν Φιλίου*, *Ζήτην*, *Ροδόστε-φρανομένην Ἄδων*, *Ἀφροσύμερον Ἰθμα*, *Μουσικὴν Καρδιαν*, *Κεραυνὸν* (πῶς σου ἐφάνησαν λοιπὸν αἱ καινοτεχνίαι;) *Λευκὴν Καμέλιαν*, *Αἰκατερίνην Δ Ράλλια* (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου, καθὼς καὶ τὴν διδασκαλίαν σου·) *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Ἀπόστολον Καραπαναγιώτην* (σοῦ ἔστειλα τὸν «Πράντα» καὶ ἐκ τῆς ἀναγνώσεώς του θὰ κρίνῃς πόσον εἶχε δικαίον ὁ καθηγητὴς σου, ἐκφραζόμενος οὕτω περὶ αὐτοῦ·) *Ἀτταβίριον Ρόδου* (σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον σοῦ κατεξέτισεν ἡ Διλή·) *Τελευταίαν Χελιδόνα* (δὲν μεταδίδω τὴν πληροφορίαν σου, διότι ἤξεύρω διὰ δὲν εἶνε συγγενεῖς·) *Σταθῶρον Ἰωσηφίδην*, *Ἀπόστολον Μαρτίνον*, *Μιχ. Π. Παρασχάλην* (τὸ δέσμιον στοιχ. εἰ φρ. 3.) *Ἀρίωνα τὸν Μηθυμαῖον*, *Θ. Σερβάνον*, *Ἰόρην τὸν Σουλίον* (νάγοράσης Χάρτην τῶν Λύσεων, ἂν θέλῃς νὰ μου στείλῃς λύσεις·) *Μαριαν Ε. Κανταρογλου*, *Νάναρχον τῆς Βαρέλας* (ἔλαβον τὴν φωτογραφίαν σου· θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ διπλοῦν φύλλον τῆς Ἡ' Κυριακῆς·) *Ἄρατον* καὶ ἀδελφοὺς *Δάφνην*, *Ταγαγραίαν Κόρην*, *Ἐσφορίανα* (αἱ Πνευμ. Ἀσκήσεις ποῦ μου ἐστάλησαν τώρα τελευταίως, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ αἱ ἰδικαί σου, θὰ δημοσιευθοῦν κατ' ἐκλογὴν εἰς τὰ φυλλάδια τοῦ 99.) *Κερκυραϊκὴν Νύκτα* (πῶς εἰμπορῶ νὰ προδώσω τὰ ξένα ψευδώνυμα;) *Πέτρον Ν. Μάνεση* (ἔλαβον εὐχαριστῶν) *Ζεβάν*, *Συριανὴν Ἡγεμονίδα* (βεβαίως· μεθ' ὅποιαν θέλῃς·) *Δ. Π. Ἀρίθαν* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Ρεβέκκαν Ἀίν. γκερ*, *Ποταμὸν Ἐθρώταρ*, *Φρούριον τῆς Κερκύρας*, *Ποτούλαν Ι. Κυριακοπούλου*, *Γέρδιον*, *Νάσσον Περρωτήν* (εἶμαι βεβαία διὰ τὰ κατενοουσιασθῆς μετὰ τὰ νέα μυθιστορήματα·) *Γ. Ν. Καραγιαννάκη* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς λαμπρὰς διαθέσεις·) *Παῦλον Παλαιολόγον* (εὐχαριστήσῃς ἐκ μέρους μου τὸν πατέρα σου δι' ὅσα καλὰ μοῦ γράφει·) *Ἰακώβην Γουλιέλμον* (δὲν θαλήσῃς νάλλῃθις διεύθυνσιν στείλῃς 50 λεπτὰ εἰς γραμματῆσθμα καὶ ἀκριβῆ σημείωσιν τῆς νέας διευθύνσεως·) *Γ. Α. Κογκαλίδην*, *Γλυκύλαον Ἀηδόνα* (ἂ, ὄχι! τῶν διπλῶν φυλλαδίων αἱ λύσεις εἰς ἐν φύλλον Χάρτου γράφονται·) *Κλεαρτέτην Ε. Δίπλα* (πολύ πολὺ εὐχαριστῶς τὸ εἶπα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν σου)· *Δ. Ε. Δίπλα*, (πῶς γίνεται ἐν φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» ἵσως τὸ μάθετε φέτος·) *Ἐτοιμόρροπον Οἰκίαν* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες καὶ ἀναμείνω τὰ ἀποτελέσματα· σὲ ὑπερευχαριστῶ·) *Στέλλαν Ἐμμανουήλ* (εἰ σύντομον ψευδώνυμον! δὲν εὐρίσκεις ἕνα ἄλλο ὄλιγον ἐκτενέστερον ἀπὸ αὐτὸ ποῦ ἐπρότεινον ἡ Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας;) *Καθηρέα* (διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ψευδωνύμου πρέπει νὰ συμμορφωθῇς μετὰ τὸν Κανονισμόν·) *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* (χαρὰ εἰς ἐμὲ ἂν ἔλοι ἐξοσπάθοναν ὅπως σὺ!) Ρὰς *Ἀλοῦλαν*· (τὸν εἰξέυρω αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν, ἀλλὰ διὰ τὸν κύκλον μαζὶ θὰ ἦτο πολὺ δύσκολος·) *Κῶμα τοῦ Ἐδξέλου*, *Μυλόροδον*, *Ἀνδρέαν Νικολόπουλον* (εὐγε, σὲ περιμένω!) *Φίγ Μοῦ-Λῆ*, *Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς* (τὴ θανουσία κάρτα! εὐχαριστῶ πολύ·) *Νυμφὴν Καλυψῶ* (σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴς εὐχὰς καὶ διὰ τὴν ὠραίαν κάρταν·) *Αἰκατερίνην Μπουρντιῶ*, *Σκαφιδάκι* (ἔχεις καὶ διαταγμούς· μακάρι νὰ ἔκαμαν ὅλοι πόσον·) *Α. Π. Μακρόπουλον* (ναί!) *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν*. Ἡρώα τῆς Σύρου. κτλ. κτλ.

Εἰς δόξας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 17ην Δεκεμβρίου ἄπαντήσω μετὰ τὸ καλὸ, εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ Νέου Ἔτους.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 29 Ἰανουαρίου.
 Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύνανται γράφωσι τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφῆν μαζὶ εἰς φικέλλου, ἂν ἕκαστος παραίτη· 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

796. Δεξιγρίφος.
 Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον μου, ὡς καὶ τὸ δευτέρον μου
 Νῆσος εἶνε τὸ τρίτον μου, ζῶον τὸ σύνολόν μου.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τίλλου

797. Στοιχειόγραφος.
 Σὺν ἔχω κεφαλήν,
 Σημαίνω πλησμονήν.
 Ἄν ἴμπεροκεφαλίσκος,
 Πολὺ θὰ με μισήσῃς.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριχαγυροπούλου

798. Μεταγραμματισμός.
 Βγάλε λάμψαν, βάλε νῆ.
 Καὶ νὰ ἴδῃς εἰ θὰ γενῇ.
 Κάθε κέντρον παραίτα.
 Καὶ ἴσθ' ἡμνη κολυμβῆ.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀργυρολογιστάτου

799. Αἶνιγμα.
 Ἀρσενικὸν με εἶχε κάποια φυλὴ πατέρα,
 Κι' οὐδέτερον με φέρνει εὐτυχισμέν' ἡμέρα.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρου τοῦ Βίγα

800. Ἀνυῶδες Αἶνιγμα.
 Οὐρανὸς καὶ γῆ κουβίρι,
 Τσακνακάτο πετεινάρι,
 Πόδια καὶ χεροῦλια ἔχει
 Μπόσι καὶ οὐρὰ δὲν ἔχει.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Π Δριθα

801. Τρίγωνον.
 1.—Ἐντομον φθοροποιὸν
 2.—Ἐν ἐπίρρημα γνωστόν.
 3.—Σοῦ ἄρεσει νὰ με τρῶς.
 4.—Ἐνας σύνδεσμος κοινός.
 5.—Τ' ἀλφαθίτου εἶμαι μέλος.
 Καὶ ἴσθ' ὅτι τρίγωνον τὸ τέλος
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

802. Φαρακκόκαλον.

* * * * *

Νάντιτασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμματέων, οὕτως ὅστε νάναγιωσθῆται κατὰ σειρὰν· νύμφη, ἦρω, ἀρχαία πόλις, νῆσος, πόλις, στρατηγός, νῆσος, στρατηγός.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιττακοῦ τῆς Ἐρήμου

803. Κεκρυμμένον Κυβόλεξον.
 1.—Ἡ Ἑσθραλία εἶνε ἑλληνικὴ χώρα.
 2.—Ὁ Ἐπαμεινώνδας ἐρονεῦθη εἰς τὴν μάχην τὴν ἐν Μαντινείᾳ.
 3.—Ὁ Πιττακὸς καὶ ὁ Χίλων ἦσαν ἐκ τῶν ἑπτὰ σοφῶν.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριμέρα

804. Μωδαϊκόν.
 Ἡ κυρὰ Μάρθα ἡ καλὴ
 Καὶ οἰαδῆποτε Φυλὴ,
 Μαζὶ μ' ἕνα Σπιτάκι
 Καὶ μ' ἕνα Σπουργιτάκι
 Σου δίδουν τὰ συστατικά διὰ νὰ σχηματίσῃς.
 Κάτι λευκόν, ποῦ ὦ· χρήσιμον πολὺ θάνα·
 [γνωρίσῃς.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀργυρολόγου Θεμιστοκλέους

805. Δεξιθηρία.
 Νὰ εὐρεθῇ λέξις μ' ἑπτὰ φωνήεντα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ ἔξ νὰ εἶνε ο.]
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δ Π Δριθα

806.—808. Δογοπαιγνία.
 1.—Ποία πόλις εἶνε μαύρη;
 2.—Διατί ὅταν τρώγουν ὄλοι πολὺ, τρώγουν κάποιον γλύκισμα;
 3.—Ποῖοι τεχνίται τρέχουν καλλίτερα;
 Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Ἀστέρου τοῦ Βίγα
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπιδίου Ποιητοῦ

809.—813. Μαγικὴ Συλλαβὴ.
 Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις:
Μαγικόν, μαία, πολιτικός, σικεῖ, νέφος.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας

814. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.
 Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζητούμενων λέξεων νὰ σχηματισθῇ τὸνομα γυναικὸς ἐπίσημον ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ, ἐκ δὲ τελικῶν τῶν αὐτῶν λέξεων καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν σειρὰν, νὰ σχηματισθῇ ὁ τίτλος τῆς:
 1, Θεά. 2, Ἄγγλος ποιητής. 3, Κράτος εὐρωπαϊκόν. 4, Πιττὸν θαλάσσιον. 5, Ζῶον. 6, Κράτος ἀσιατικόν.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλανῆς τοῦ Αἰγίου

815. Φωνεντόλιπον.
 κ-νδρς-ρκ-πστς-λλ-ρην-νρ.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιττακοῦ τῆς Ἐρήμου

816. Ἑλληνοδοῦμῶνον.
 ο-αιο-ου-ευσοια-ι
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τελευταίας Χελιδόνας

817. Γρίφος.
 Ὅς φύλλον 26 φύλλον, οἴκοι,
 μόνος.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακροῦ Γαλαῶ

818. Γρίφος τελευταίος.
 (ἡ λύσις τοῦ ὁποίου θὰ σταλῇ πολὺ πρὸ τῆς προθεσμίας.)
 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, 1899 κτλ.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλαροῦ Κέρμου

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ 57ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 19 86ρίου ε ἰ

597. Ἀλέξανδρος (ἀλλ' ἔξ, Ἄνδρος).—598. Φάμιλα (φα, μι, λα). 599. Κέλασις, δασίς.—600. Ἄρχων. Χάρων.—601. Ὁ ναργιλές.—602. Τὸ βαρέλι. 604.

603. Δ Ω Ρ Ι Σ Κ Ι Σ Σ Α
 Ε Υ Π Ο Ι Ο Σ
 Υ Ρ Μ Α Ν Τ Ω
 Ρ Ο Β Ω Δ Ο Σ
 Ο Σ Ν Ι Ο Β Η
 Ι Α 605.
 Ν Α Μήδεια—διά=μη
 Ο Ο Διόνυσος—Διώνη=σός
 Σ Ε Λ Α Σ μῆ+σός=μίσος.

606. Μαθηματικῶς τὸ πρόβλημα λύεται ἂν ἐλετλισθῇ ὁ ἔξῃς πολλαπλασιασμός: 1×2×3×4×5×6=720. Ὡστε κατὰ 720 τρόπους δύνανται νὰ καθήσωσι περὶ τραπεζίης 6 πρόσωπα.—607. Ὁ Πολύβιος.—608.—612. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος Ν σχηματίζονται αἱ λέξεις: τρανός, πνοή, ἀνήρ, τερπνός, πόνοσ.—613. ΜΙΝΩΣ (Ὀμηρος, Σινᾶ, ἈΝτίρριον, ΘΩς, αΣτακός).—614. Ἡ πενία τέχνας κατὰργεῖται.—615. Φίλει τὴν ἀλήθειαν κἂν πιπρᾶ ἦ.—616. Πᾶν—Μέτρον.—Ἄρης—τόν= Πᾶν μέτρον ἄριστον.